

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/145/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5914204394
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5914204394.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v spore žalobcu: COPLASS DI GIANNI CORTINI E C.- S.A.S., so sídlom Via Sangallo 23, 500 28 Tavarnelle Val Di Pesa, Florencia, Talianska republika, IČO: FI - 303604, zastúpeného zástupcom SMA advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Michalská 7, 811 01 Bratislava, IČO: 36 867 837, proti žalovanému: RUDOS RUŽOMBEROK, s.r.o., so sídlom 034 01 Štiavnička 190, P.O.BOX 112, IČO: 36 002 968, zastúpenému zástupcom Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., so sídlom Radlinského 1727/49, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 858 501, v konaní o zaplatenie sumy 140.000 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 9Cb/7/2014-810 zo dňa 26.04.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 9Cb/7/2014-810 zo dňa 26.04.2017 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 140.000 Eur spolu s úrokom z omeškania zo sumy 35.000 Eur vo výške 8,25 % ročne od 01.01.2014 do 30.06.2014, vo výške 8,15 % ročne od 01.07.2014 do 31.12.2014, vo výške 8,05 % ročne od 01.01.2015 do 30.06.2016 a od 01.07.2016 v každom bezprostredne nasledujúcom kalendárnom polroku vo výške stanovenej Ministerstvom hospodárstva a financií Talianskej republiky zverejnenej v Úradnom Vestníku Talianskej republiky platnej od 01. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a platnej od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka, nie však vyššej sadzbe úroku z omeškania ako 8,25 % ročne, až do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania zo sumy 35.000 Eur vo výške 8,25 % ročne od 01.02.2014 do 30.06.2014, vo výške 8,15 % ročne od 01.07.2014 do 31.12.2014, vo výške 8,05 % ročne od 01.01.2015 až do 30.06.2016, a od 01.07.2016 v každom bezprostredne nasledujúcom kalendárnom polroku vo výške stanovenej Ministerstvom hospodárstva a financií Talianskej republiky zverejnenej v Úradnom vestníku Talianskej republiky platnej od 01. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a platnej od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka, nie však vyššej sadzbe úroku z omeškania ako 8,25 % ročne, až do zaplatenia, a spolu s úrokom z omeškania zo sumy 70.000 Eur vo výške 8,25 % ročne od 01.03.2014 do 30.06.2014, vo výške 8,15 % ročne od 01.07.2014 do 31.12.2014 vo výške 8,05 % ročne od 01.01.2015 až do 30.06.2015 a od 01.07.2016 v každom bezprostredne nasledujúcom kalendárnom polroku vo výške stanovenej Ministerstvom hospodárstva a financií Talianskej republiky zverejnenej v Úradnom vestníku Talianskej republiky platnej od 01. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a platnej od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka, nie však vyššej sadzbe úroku z omeškania ako 8,25 % ročne, až do zaplatenia, paušálny poplatok vo výške 40 Eur a vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, p o t v r d z u j e.

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 140.000 Eur spolu s úrokom z omeškania zo sumy 35.000 Eur vo výške 8,25% ročne od 01.01.2014 do 30.06.2014, vo výške 8,15 % ročne od 01.07.2014 do 31.12.2014, vo výške 8,05 % ročne od 01.01.2015 do 30.06.2016 a od 01.07.2016 v každom bezprostredne nasledujúcom kalendárnom polroku vo výške stanovenej Ministerstvom hospodárstva a financií Talianskej republiky zverejnenej v Úradnom Vestníku Talianskej republiky platnej od 01. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a platnej od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka, nie však vyššej sadzbe úroku z omeškania ako 8,25 % ročne, až do zaplataenia, spolu s úrokom z omeškania zo sumy 35.000 Eur vo výške 8,25 % ročne od 01.02.2014 do 30.06.2014, vo výške 8,15 % ročne od 01.07.2014 do 31.12.2014, vo výške 8,05 % ročne od 01.01.2015 až do 30.06.2016, a od 01.07.2016 v každom bezprostredne nasledujúcom kalendárnom polroku vo výške stanovenej Ministerstvom hospodárstva a financií Talianskej republiky zverejnenej v Úradnom vestníku Talianskej republiky platnej od 01. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a platnej od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka, nie však vyššej sadzbe úroku z omeškania ako 8,25 % ročne, až do zaplataenia, a spolu s úrokom z omeškania zo sumy 70.000 Eur vo výške 8,25 % ročne od 01.03.2014 do 30.06.2014, vo výške 8,15 % ročne od 01.07.2014 do 31.12.2014 vo výške 8,05 % ročne od 01.01.2015 až do 30.06.2015 a od 01.07.2016 v každom bezprostredne nasledujúcom kalendárnom polroku vo výške stanovenej Ministerstvom hospodárstva a financií Talianskej republiky zverejnenej v Úradnom vestníku Talianskej republiky platnej od 01. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a platnej od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka, nie však vyššej sadzbe úroku z omeškania ako 8,25 % ročne, až do zaplataenia, ako aj paušálnym poplatkom vo výške 40 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti výroku rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a samostatným výrokom štátu nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu, doručení okresnému súdu dňa 19.05.2014 v znení opravy doručenej dňa 24.06.2014, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 140.000 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 35.000 Eur od 01.01.2014 až do zaplataenia, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 35.000 Eur od 01.02.2014 až do zaplataenia, a vo výške 8,25 % ročne zo sumy 70.000 Eur od 01.03.2014 až do zaplataenia, paušálny poplatok vo výške 40 Eur a nahradiť trovy konania. Po skutkovej a právnej stránke žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o dielo zo dňa 11.06.2012, a to čl. III bol žalovaný povinný uhrádzať dohodnutú sumu za každý kus dodaného tovaru tak, ako sa na to zaviazal v zmluve. Záväzok žalovaného predstavuje výšku 140.000 Eur ako rozdiel súčtu súm, ktoré boli žalovanému zo strany žalobcu vyúčtované faktúrou č. 433 vystavenou dňa 23.10.2013, č. 455 vystavenou dňa 31.10.2013, č. 503 vystavenou dňa 28.11.2013, č. 504 vystavenou dňa 28.11.2013, č. 540 vystavenou dňa 06.12.2013, č. 541 vystavenou dňa 06.12.2013 a č. 544 vystavenou dňa 20.12.2013 (faktúrami č. 433, 455, 503, 504, 540 a 541 boli žalovanému vyúčtované sumy po 31.900 Eur a faktúrou č. 544 bola žalovanému vyúčtovaná suma 63.800 Eur) v celkovej výške 255.200 Eur a sumy vo výške 115.200 Eur, ktorá bola vyúčtovaná faktúrami č. 32000195, 32000226, 32000227, 32000228, 32000266, 32000267, 32000268 a 32000269, keď každou z týchto faktúr bola žalobcovi vyúčtovaná suma vo výške po 14.400 Eur (tieto sumy boli započítané na úhradu faktúr č. 433, 455, 503, 504, 540, 541 a 544). Napriek opakovaným výzvam žalovaný ku dňu podania žaloby dlžnú sumu žalobcovi ani len čiastočne neuhradil. Tým, že sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy, v zmysle čl. 6 ods. 2 legislatívneho nariadenia Talianskej republiky zo dňa 09.10.2002 č. 231 mu vznikla povinnosť uhradiť paušálny poplatok vo výške 40 Eur.

2. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu č.k. 8Rob/47/2014-75 zo dňa 25.06.2014 uviedol, že dňa 11.06.2012 uzatvoril so žalobcom zmluvu pod názvom „Contract for Work for Complete Toilet System, prject Pars nova, Bmee wagon type, revamping“, t.j. zmluvu o dielo na dodávku kompletných toaletných systémov do železničných vagónov pre spoločnosť Pars Nova a.s., Šumperk, IČO: 258 600 038. Podľa čl. VI. predmetnej zmluvy označeného ako „Penalties“, sa zmluvné pokuty medzi zmluvnými stranami budú riadiť princípom „back to back“, keď žalobca bude znášať „back to back“ aj zmluvné pokuty, ktoré si voči žalovanému uplatní koncový zákazník, t.j. spoločnosť Pars Nova a.s.. Princíp „back to back“ pritom znamená, že rovnakú sumu pokút uplatnených voči žalovanému si je žalovaný oprávnený uplatniť

jedna k jednej voči žalobcovi. Spoločnosť Pars Nova a.s. si u žalovaného uplatnila zmluvné pokuty za oneskorenú dodávku dohodnutých zmluvných komponentov pre železničné vagóny a príslušného TSI certifikátu, pričom uvedené omeškanie bolo objektívne spôsobené omeškaním subdodávok zo strany žalobcu. Spoločnosť Pars Nova a.s. uvedené zmluvné pokuty v celkovej výške 196.564 Eur uplatnila voči žalovanému faktúrami č. 1400284814 a 1400285014, k zaplateniu ktorých došlo jednostranným započítaním zo strany spoločnosti Pars Nova a.s. voči pohľadávkam žalovaného. Žalovaný vykonal zápočet vlastných pohľadávok voči záväzkom voči žalobcovi, pričom po zápočte má žalovaný voči žalobcovi pohľadávku vo výške 56.564 Eur, titulom doplatku zmluvnej pokuty, ktorú si voči žalovanému uplatnil koncový zákazník, t.j. spoločnosť Pars Nova a.s., o ktorej skutočnosti informoval priamo žalobcu listom zo dňa 27.05.2014 a vyzval ho na uhradenie dlžnej sumy. Zostatok pokuty žalovaný žiadal žalobcu uhradiť v lehote splatnosti, avšak žalobca túto úhradu neuskutočnil. Zároveň poukázal na to, že pokuta uplatnená spoločnosťou Pars Nova a.s. voči nemu, ktorá súvisí s dodávkami žalobcu na základe predmetnej zmluvy, ešte nie je pravdepodobne konečná, nakoľko žalovaný obdržal od právneho zástupcu spoločnosti Pars Nova a.s. ďalšie účtovanie náhrady škody, ktorú si spoločnosť Pars Nova a.s. uplatňuje voči žalovanému v celkovej výške 950.000,- Kč. Na základe uvedeného žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. Vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu žalobca o.i. poukázal na to, že zmluva uzavretá medzi žalovaným a žalobcom dňa 11.06.2012 v čl. VI. stanovuje, že žalobca bude znášať zmluvné pokuty spôsobom „back to back“ len v prípade, ak žalovaný bude uhrádzať žalobcovi platby riadne a včas. Vzhľadom na to, že žalovaný si túto povinnosť voči žalobcovi nesplnil, automaticky zanikla aj povinnosť žalovaného uhrádzať zmluvné pokuty zo strany klienta voči žalovanému. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že dôvodom uplatnenia zmluvnej pokuty klientom voči žalovanému je omeškanie subdodávok vykonávaných žalobcom. Počas trvania zmluvného vzťahu žalovaný z vlastnej vôle využil opčné právo vyplývajúce zo zmluvy na dodávku ďalších toaletných systémov, čo by zrejme neurobil, ak by mu žalobca nedodával tovar riadne a včas. Na základe uvedeného považoval žalobca započítanie sumy vo výške 140.000 Eur zo strany žalovaného voči faktúram žalobcu, ktoré je povinný uhradiť, za nezákonné a údajný nárok žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 56.564 Eur za nedôvodné.

4. Okresný súd poukázal na vo veci vykonané dokazovanie listinnými dôkazmi, na základe ktorých v spojení so skutkovými tvrdeniami žalobcu a žalovaného dospel k nasledujúcim skutkovým a právnym záverom.

5. Vzhľadom k tomu, že spor vykazuje známky sporu s cudzím prvkom, okresný súd sa ako primárnu zaoberal otázkou právomoci súdov Slovenskej republiky na prejednanie a rozhodnutie tohto sporu. Konštatoval, že právomoc súdov Slovenskej republiky je daná podľa čl. II ods. 1 Nariadenia rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (v znení účinnom v čase podania žaloby) a príslušnosť okresného súdu na prejednanie sporu (tak vecná, ako aj miestna) je daná § 12 a § 13 CSP.

6. S poukazom na obsah zmluvného vzťahu, z ktorého sa žalobca domáha splnenia nárokov, okresný súd dospel k záveru, že právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi žalobcom a žalovaným je potrebné posúdiť z hľadiska ustanovení Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru (publikovaný v zmysle zákonov ako Oznámenie Federálneho Ministerstva zahraničných vecí č. 160/1991 Zb.; ďalej aj „Dohovor“). Dohovor je súčasťou právneho poriadku Talianskej republiky v prípadoch prezumovaných Dohovorom a súčasne z rozsahu úpravy Dohovorom vzniká potreba aplikácie tohto Dohovoru bez potreby prednostnej aplikácie kolíznych noriem (touto je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady ES č. 593/2008 z 17.07.2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I)). Okresný súd mal jednoznačne preukázané, že na základe zmluvy uzavretej medzi stranami sporu dňa 11.06.2012 sa žalobca ako poskytovateľ plnenia zaviazal poskytnúť žalovanému ako príjemcovi plnenia dodanie nasledujúcich plnení (pozn. podľa úradného prekladu „prác“): 1/ návrh, 2/ zhotovenie výrobných nástrojov, 3/ dodanie prototypu, 4/ sériové dodanie inštalácie dvoch prototypov a vyškolenie technického personálu v priestoroch Pars Nova a.s. a 5/ dokumentáciu podľa technickej špecifikácie materiálovej revízie č. 4 pre kompletne toaletné moduly, ako to bolo opísané v dokumente „Technický opis a obchodná ponuka toaletných modulov Clagi - Coplass SSWC Rudos Ružomberok s.r.o., projekt, rev. 00 dátum 12.05.2011, a táto ponuka mala byť podľa technickej špecifikácie materiálovej revízie č. 4, ktorú vydala Pars Nova a.s. (viď čl. I predmetnej zmluvy). Zmluvné strany sa dohodli na odmene za dodávky tak, že cena bude 16.000 Eur (variant A s tromi vonkajšími stenami) a 15.900 Eur (variant

B s dvoma vonkajšími stenami), kde v jednom vagóne bude nainštalovaný jeden kus variantu A a jeden kus variantu B a celková cena za jednu súpravu (vagón) bude 31.900 Eur. Celková dodávka v zmysle čl. II predmetnej zmluvy mala byť rozdelená do dvoch fáz podľa zmluvy medzi Pars Nova a.s. a Českými dráhami, keď vo fáze 1 mala celková suma za 20 súprav predstavovať sumu 638.000 Eur + 20.000 Eur za neopakujúce sa náklady, ktoré zahrňovali náklady na návrh, výrobu nástrojov na produkciu kompletného toaletného systému a v druhej fáze mal žalovaný zaplatiť žalobcovi celkovú sumu za 20 súprav vo výške 638.000 Eur (druhá fáza sa mala realizovať iba potenciálne v prípade jej potvrdenia najneskôr do 12 mesiacov od dátumu podpísania tejto zmluvy, keď pre fázu 2 mal byť podpísaný osobitný dodatok k uvedenej zmluve). Dňa 04.12.2012 uzavreli strany sporu Dodatok č. 1 k uvedenej zmluve, podľa ktorého celková cena za jednu súpravu vagóna mala mať výšku 17.600 Eur. Z pripojených faktúr vyhotovených žalobcom č. faktúry 32000267, č. 32000228 a č. 32000226 mal okresný súd preukázať, že žalovaný dodával žalobcovi komponenty potrebné na výrobu konečného produktu, ktorý komponent je v uvedených faktúrach označený ako nádrž odpadová a vodojem v ráme a za tieto komponenty si v rámci jednej dodávky (t.j. dodávky žalovaného pre jednu súpravu) vyúčtoval voči žalobcovi celkovo sumu 14.400 Eur. Samotná skutočnosť, že žalovaný mal povinnosť dodávať žalobcovi komponenty potrebné na výrobu finálneho produktu, nepriamo vyplynula aj z dodatku č. 2 k zmluve (č.l. 419 až 421 spisu), z ktorého možno vyvodíť, že žalovaný mal poskytnúť žalobcovi materiály potrebné na výrobu konečných modulov v hodnote 14.400 Eur za každú dodávku. Z uvedeného okresný súd potom ustálil, že na základe predmetnej zmluvy žalobca dodával žalovanému WC moduly v rámci jednej dodávky za cenu 31.900 Eur, keď žalovaný žalobcovi dodával komponenty potrebné na výrobu predmetných modulov v hodnote 14.400 Eur na jednu dodávku WC modulov (t.j. kompletnú dodávku WC modulov do jedného vozňa). S odkazom na čl. 3 odsek 1 Dohovoru sa okresný súd zaoberal otázkou, či sa v prejednávanej veci žalovaný zaviazal žalobcovi dodať podstatnú časť vecí potrebných na výrobu a zhotovenie konečného produktu. Pri posúdení predmetnej otázky vychádzal zo záverov právnej vedy analyzujúcej závery súdnej praxe (Stanovisko č. 4, CISG - Advisory Council, resp. Poradný zbor), podľa ktorých je potrebné pri výklade pojmu „podstatná časť“ v zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru prihliadať hlavne na kritérium „ekonomickej hodnoty“, keď kritérium „nevyhnutnosti“ sa má použiť len vtedy, ak by prihliadanie na kritérium „ekonomickej hodnoty“ nebolo možné alebo účelné vzhľadom na okolnosti prípadu. V zmysle predmetného Stanoviska, ak by vznikla potreba stanoviť určitý percentuálny podiel materiálu, ktorý má poskytnúť na zhotovenie konečného produktu kupujúci, 50 % by mohlo byť príliš málo na vylúčenie aplikácie dohovoru najmä s poukazom na účel čl. 3 ods. 1 Dohovoru, ktorý obsahuje „princíp preferovania použitia Dohovoru“ (Stanovisko č. 4 Poradného zboru k Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, komentár, bod 2.10.). Keďže hodnota finálneho produktu v rámci jednej dodávky predstavovala sumu 31.900 Eur a hodnota materiálu, ktorý dodával žalovaný žalobcovi, a ktorý bol použitý na zhotovenie výsledného tovaru, predstavoval sumu 14.400 Eur, nebolo možné posudzovaný prípad vyhodnotiť inak ako vzťah, predmetom ktorého bola kúpa tovaru v zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru. Z pôsobnosti Dohovoru nebolo možné predmetný zmluvný vzťah vylúčiť na základe čl. 3 odsek 2 Dohovoru, podľa ktorého sa tento Dohovor nepoužije na zmluvy, ktorých prevažujúca časť záväzkov strany, ktorá dodáva tovar, spočíva vo vykonaní prác alebo poskytovaní služieb. V rámci posudzovaného zmluvného vzťahu mal síce žalobca v rámci zmluvného dojednaní vypracovať návrh dizajnu - zhotovenie výrobných nástrojov, dodať prototyp, ako aj zabezpečiť sériové dodanie inštalácie dvoch prototypov a vyškolenie technického personálu v priestoroch Pars Nova a.s., ako aj zabezpečiť dokumentáciu podľa technickej špecifikácie materiálovej revízie 4 pre kompletné toaletné moduly, avšak náklady na poskytnutie predmetných plnení boli v čl. II. predmetnej zmluvy vyčíslené na sumu 20.000 Eur, keď celková suma dodávok iba v rámci fázy 1, t.j. celková suma za 20 súprav predstavovala neporovnateľne vyššiu sumu, a to 638.000 Eur. Z uvedeného okresný súd jednoznačne vyvodil, že hodnota a rozsah prác, ktoré boli zo strany žalobcu žalovanému poskytnuté nad rámec bežných prác súvisiacich s výrobou, resp. vyhotovením konečného produktu, rozhodne nedosahovala prevažnú časť záväzkov žalobcu voči žalovanému. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na stanovisko č. 4 Poradného zboru k Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, komentár, bod 3.1, podľa ktorého, článok 3 odsek 2 Dohovoru vylučuje z pôsobnosti Dohovoru zmluvy, v rámci ktorých prevažná časť povinnosti zmluvnej strany, ktorá dodáva tovar, spočíva vo vykonaní prác alebo v poskytnutí iných služieb. Z toho dôvodu je potrebné porovnať povinnosti vzťahujúce sa k tovaru a povinnosti vzťahujúce sa k prácam alebo službám, aby bolo možné zistiť, či bude aplikovaný Dohovor. Dohovor predpokladá existenciu jednotnej a ucelenej zmluvy, ale je potrebné najskôr skúmať, či sú rôzne povinnosti skutočne súčasťou jednej, hoci aj zmiešanej zmluvy. Túto otázku vyrieši výklad zmluvy. Ak existuje len jedna zmluva, ktorá upravuje dodávku tovaru aj poskytnutie služieb, dohovor bude upravovať celú zmluvu. Pokiaľ čl. 3 odsek 2 Dohovoru vylučuje z pôsobnosti dohovoru tie zmluvy, v ktorých prevažujúca časť

záväzkov strany, ktorá dodáva tovar, tvorí vykonanie prác alebo poskytovanie služieb, do týchto prác však nemožno začleniť tie práce, ktoré je potrebné bežne vykonať na zhotovenie určitého tovaru, ale len tie práce, prípadne služby, ktoré presahujú rámec výroby tovaru a smerujú k poskytnutiu ďalšej služby popri výrobe tovaru. Z bodu 3.4. komentára k stanovisku č. 4 Poradného zboru k aplikácii Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru vyplýva, že výraz „prevažná časť“ by nemal byť záväzne kvalifikovaný ako určitý percentuálny podiel, ale mal by vychádzať z celkových okolností prípadu. Pri jeho výklade, ako aj pri výklade dohôd medzi stranami je potrebné prihliadať na vôľu strán vyjadrenú v čase vytvárania textu zmluvy. Medzi relevantné faktory, na ktoré by mali sudy a rozhodcovia prihliadať, patria označenie zmluvy a jej celkový obsah, rozdelenie ceny a dôraz, ktorý strany kladú na jednotlivé povinnosti v rámci zmluvy. Ak však má byť určený nejaký fixný percentuálny podiel, podiel vo výške 50 % alebo nižší, nespôsobuje vylúčenie z aplikovateľnosti Dohovoru. Pre vylúčenie aplikácie Dohovoru musí byť splnená jedna z týchto podmienok (čl. 3 ods. 1 alebo 2 Dohovoru), keď čiastočné splnenie jednej alebo druhej podmienky (bez úplného splnenia jednej z týchto podmienok) pre vylúčenia aplikácie Dohovoru nepostačuje. Obdobný záver z hľadiska rozlíšenia kúpnej zmluvy v zmysle Dohovoru a Zmluvy o dielo vyslovil aj Súdny dvor Európskych spoločenstiev v rozsudku C-381/08 vo veci Car Trim GmbH proti KeySafety Systems Srl, ktorý s prihliadnutím na komunitárne a medzinárodné právo (odkaz na čl. 3 odsek 1 a 2 Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru) poukázal na to, že ak materiál pre zhotovenie alebo jeho podstatnú časť obstaráva kupujúci, nasvedčuje táto skutočnosť viac tomu, že ide o poskytovanie služieb, avšak ak materiál alebo jeho podstatnú časť obstará predávajúci, ide o okolnosť svedčiacu v prospech predaja tovaru.

7. Okresný súd poukázal na to, že v konaní nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalobca vyúčtoval žalovanému faktúrami č. 433 so splatnosťou dňa 31.12.2013, č. 455 so splatnosťou dňa 31.12.2013, č. 503 so splatnosťou dňa 31.01.2014, č. 504 so splatnosťou dňa 31.01.2014, č. 540 so splatnosťou dňa 28.02.2014 a faktúrou č. 541 so splatnosťou dňa 28.02.2014 cenu za dodaný tovar vo výške 17.500 Eur v každej z uvedených faktúr a faktúrou č. 544 so splatnosťou dňa 28.02.2014 sumu 35.000 Eur. Žalovaný sa v spore bránil tým, že pohľadávka zodpovedajúca týmto fakturovaným sumám zanikla započítaním so zmluvnými pokutami vo výške 196.564 Eur, ktoré žalovaný vyúčtoval žalobcovi penalizačnou faktúrou č. 47000007 (č.l. 96) z dôvodu, že predmetné zmluvné pokuty v uvedenej výške si voči žalovanému uplatnila spoločnosť Pars Nova a.s. faktúrami č. 1400284814 a č. 1400285014 (výzva na zaplatenie zmluvnej pokuty na čl. 87 až 88, faktúra spoločnosti Pars Nova a.s. č. 1400285014 na čl. 98, faktúra spoločnosti Pars Nova a.s. č. 1400284814 na čl. 97 spisu ako aj penalizačná faktúra žalovaného č. 47000007) a následne na pojednávaní zo dňa 18.01.2017 vzniesol žalovaný kompenzačnú námietku do výšky žalovanej sumy titulom uplatneného nároku na náhradu škody, ktorá mu vznikla z dôvodu zaplatenia zmluvných pokút spoločnosti Pars Nova a.s. v súvislosti s dodávkami predmetného tovaru, a to jednak v súvislosti s oneskorením dodania predmetného TSI certifikátu, ako aj s oneskorením jednotlivých dodávok objednaného tovaru. Výšku škody žalovaný v spore preukazoval faktúrami spoločnosti Pars Nova a.s. č. 1400284814 a č. 1400285014 spolu s prílohami k uvedeným faktúram, keď výšku zmluvných pokút odvodzoval od čl. 8.2 Všeobecných obchodných podmienok dodávok tovaru skupiny „ŠKODA“, Verzia 1/2010“, podľa ktorého, ak predávajúci nesplní svoju povinnosť včas a/alebo riadne dodať tovar kupujúcemu, vzniká kupujúcemu voči predávajúcemu nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,5 % kúpnej ceny, riadnym dodaním ktorého sa predávajúci dostane do omeškania za každý deň omeškania. Zápočet pohľadávok spoločnosti Pars Nova a.s. voči žalovanému (okrem iného aj pohľadávok, ktoré si žalovaný započítal so žalovanou sumou voči žalobcovi) mal okresný súd preukázaný započítacou listinou zo dňa 27.03.2014 (č.l. 231 spisu).

8. Z e-mailovej korešpondencie medzi žalovaným a žalobcom zo dňa 01.02.2013 a 17.05.2013, ako aj e-mailovej korešpondencie medzi spoločnosťou Pars Nova a.s. a žalovaným zo dňa 31.01.2013 (č.l. 356 až 358 spisu) mal okresný súd preukázané, že žalobca bol v omeškani s dodaním TSI Certifikátu k danému tovaru, keď tento TSI Certifikát mal byť dodaný spolu s prvou dodávkou tovaru. Súčasne z objednávok žalovaného adresovaných žalobcovi č. VOB-2013-1-000337, č. VOB-2013-1-001099 a č. VOB-2013-1-001680 v spojení s potvrdením podľa § 43 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. č. FYZ-2013-2-000175, medzinárodnými nákladnými listami CMR č. SK 6332327, č. SK 0906118, č. FYZ-2013-2-000151, č. CZC 3048443, č. CZC 3048454, č. CZRV 0233091, č. CZC 3058638, č. CZC 5663808, č. FYZ-2013-2-000264, č. CZC 3048489, č. CZ D438604, č. CZTY 9915531, č. SK 7533047, č. FYZ-2013-2-000338, č. FYZ-2013-2-000339, CZRV 0765517 a CZRV 0765518 v spojení s nákupnými objednávkami spoločnosti Pars Nova a.s. č. NO 00894_13-ver.1, č. NO 02014_13-ver.1, č. NO 02845_13-ver.2, č. NO03213_13-ver.1, č. NO 05297_13-ver.1, č. NO 05620_13-ver.1,

č. NO 08399_13-ver.1, č. NO 08722_13-ver.1, č. NO 08845_13-ver.1, č. NO 09410_13-ver.1, č. NO 09460_12-ver.4, č. NO10506_13-ver.1, spolu s potvrdeniami predmetných nákupných objednávok, ako aj dodacími listami č. DLV-2013-1-001927, č. DLV-2013-1-001090, č. DLV-2013-1-002050, č. DLV-2013-1-002110, č. DLV-2013-1-001030, č. DLV-2013-1-001223, č. DLV-2013-1-001300, č. DLV-2013-1-001302, č. DLV-2013-1-001508, č. ZS-DLV-2013-1-001580, č. DLV-2013-1-001805, č. DLV-2013-1-001658, č. DLV-2013-1-001856, č. DLV-2013-1-002200, č. DLV-2012-1-001746, č. DLV-2012-1-001871, č. DLV-2013-1-000745 a dodacími listami č. objednávky NO10506_13-ver.1 a NO10506_13-ver.1, mal okresný súd preukázané omeškanie žalobcu s dodaním jednotlivých dodávok tovaru. Okresný súd uviedol, že žalobca síce sporoval svoje omeškanie s jednotlivými dodávkami tovaru, avšak v konaní nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce, že listinné dôkazy predložené žalovaným sa netýkajú zmluvných dodávok tovaru, resp. sa týkajú iných plnení, navyiac zo žiadneho dôkazu predloženého stranami v spore nebolo preukázané, že by žalobca (okrem plnení na základe predmetnej zmluvy) poskytoval žalovanému aj iné plnenia, resp. tovary, na ktoré by sa potenciálne predmetné medzinárodné nákladné listy CMR, resp. ďalšie doklady mohli vzťahovať. Žalobca súčasne, napriek ním vyjadreným pochybnostiam o autenticite dokladov predložených žalovaným, tieto dohady v konaní nepodporil žiadnym relevantným dôkazom. Navyše aj pri nemožnosti spárovať jednotlivé dodávky s medzinárodnými nákladnými listami, resp. inými dokladmi predloženými žalovaným, mal okresný súd za nepochybné, že predmetné doklady sa týkali dodania tovaru na základe predmetnej zmluvy, keď s poukazom na identickosť jednotlivých dodávok tovaru (vždy predmetom dodania boli toaletné moduly pre jeden vozeň, čomu zodpovedala aj účtovaná cena tovaru) nemohla mať vplyv na výšku zmluvných pokút účtovaných spoločnosťou Pars Nova a.s. žalovanému zámena tej - ktorej objednávky s tou - ktorou dodávkou, keďže aj v prípade zámeny tej - ktorej omeškanej dodávky s inou omeškanou dodávkou žalobcu (keď žalovaný bol v omeškaní so všetkými dodávkami) predstavuje počet dní omeškania v konečnom súčte omeškania rovnaký počet celkovo omeškaných dní. Omeškanie s dodaním jednotlivých dodávok tovaru (aj keď nie identické so žalovaným predloženými medzinárodnými nákladnými listami CMR) vyplývalo z jednotlivých faktúr vyhotovených samotným žalobcom, keď z faktúry č. 81 vyplývalo, že tovar mal byť dodaný dňa 22.03.2013 (dátum dodania podľa objednávky bol stanovený na 12.03.2013), podľa faktúry č. 199 mal byť tovar dodaný dňa 16.05.2013 (dátum podľa objednávky bol stanovený na deň 03.04.2013), podľa faktúry č. 258 malo dôjsť k dodaniu tovaru dňa 11.06.2013 (keď dátum dodania tovaru podľa objednávky bol stanovený na deň 23.04.2013), vo faktúre č. 269 je uvedený dátum dodania tovaru deň 28.06.2013 (podľa dátumu objednávky mal byť tovar dodaný už dňa 10.05.2013), vo faktúre č. 315 je uvedený dátum dodania tovaru dňa 12.07.2013 (tovar mal byť podľa objednávky dodaný dňa 22.05.2013), vo faktúre č. 354 je uvedený dátum dodania tovaru deň 09.08.2013 (podľa objednávky mal byť tovar dodaný dňa 29.07.2013), vo faktúre č. 353 je uvedený dátum dodania tovaru deň 02.08.2013 (podľa objednávky mal byť tovar dodaný dňa 29.07.2013), vo faktúre č. 367 je uvedený dátum dodania tovaru 30.08.2013 (podľa objednávky mal byť tovar dodaný 15.08.2013), vo faktúre č. 378 je uvedený deň dodania tovaru 13.09.2013 (podľa objednávky mal byť tovar dodaný dňa 02.09.2013) a vo faktúre č. 379 je uvedený dátum dodania tovaru 27.09.2013 (tovar mal byť dodaný už 02.09.2013). Okresný súd zdôraznil, že predmetné faktúry vyhotovoval samotný žalobca, ktorý v spore nepredložil žiadne dôkazy vyvracajúce tvrdenia žalovaného ohľadne oneskorených dodávok tovaru a tieto skutočnosti boli preukázané aj listinnými dôkazmi predloženými žalovaným, ktorých hodnovernosť žalobca relevantným spôsobom v spore nevyvrátil.

9. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou faktúr za jednotlivé dodávky tovaru (a to konkrétne, že sumu, ktorá bola vyúčtovaná faktúrou č. 81 so splatnosťou faktúry 27.04.2013 žalovaný uhradil až dňa 17.06.2013, sumu, ktorá bola vyúčtovaná faktúrou č. 199 so splatnosťou dňa 30.06.2013 žalovaný uhradil až dňa 19.08.2013, sumu, ktorá bola vyúčtovaná faktúrou č. 258 s termínom splatnosti dňa 14.07.2013 žalovaný uhradil až 01.10.2013, sumu, ktorá bola vyúčtovaná faktúrou č. 269 so splatnosťou dňa 28.08.2013 žalovaný uhradil až dňa 16.10.2013, sumy, ktoré boli vyúčtované faktúrami č. 315, 353, 354 a 367, všetkými splatnými dňa 30.10.2013 žalovaný uhradil až dňa 31.10.2013, sumu vyúčtovanú faktúrou č. 352 splatnou dňa 30.10.2013 žalovaný uhradil až 12.11.2013, sumy, ktoré boli vyúčtované faktúrami č. 378 a 379 so splatnosťou dňa 30.11.2013 žalovaný uhradil až dňa 02.12.2013 a sumy, ktoré boli vyúčtované faktúrami č. 433 a 455 so splatnosťou dňa 31.12.2013, č. 503 a 504 so splatnosťou dňa 28.01.2013 a faktúrami č. 540, 541 a 544 so splatnosťou 28.02.2014 neuhradil žalovaný doposiaľ ani len čiastočne), ktoré skutočnosti vyplývali z prehľadu tvoriaceho prílohu podania žalobcu zo dňa 06.02.2017 (č.l. 667 až 669), tak tieto tvrdenia boli v konaní preukázané iba čiastočne. Z predložených listinných dôkazov, a to konkrétne z potvrdení o pripísaní peňažných súm na účet žalobcu (č.l. 408 až 416) pri spárovaní týchto platieb podľa faktúr, ktorými žalobca vyúčtoval žalovanému cenu

dodaných tovarov (faktúry na č.l. 688 až 697) a pri zohľadnení dojednanej splatnosti jednotlivých faktúr podľa čl. III zmluvy (dojednaná splatnosť bola 30 dní pri dodaní prvých piatich dodávok a 60 dní po dodaní so začiatkom od dodávky č. 6) mal okresný súd preukázať, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou faktúry č. 269 so splatnosťou dňa 28.07.2013, keď túto faktúru uhradil až dňa 14.08.2013, faktúry č. 315 so splatnosťou dňa 22.09.2013, keď túto faktúru uhradil až dňa 02.10.2013, s úhradou faktúry č. 354 so splatnosťou dňa 29.10.2013, keď túto uhradil až dňa 31.10.2013, s úhradou faktúry č. 353 so splatnosťou dňa 29.10.2013, keď túto uhradil dňa 31.10.2013, s úhradou faktúry č. 367 so splatnosťou dňa 29.10.2013, keď túto uhradil čiastočne v rozsahu 11.300 Eur dňa 16.10.2013 a zostávajúcu časť tejto faktúry uhradil až dňa 31.10.2013, s úhradou faktúry č. 378 so splatnosťou 23.11.2013, keď túto uhradil až 02.12.2013, s úhradou faktúry č. 379 so splatnosťou dňa 29.11.2013, keď túto uhradil dňa 02.12.2013 a súčasne s úhradou faktúr č. 433, 455, 503, 504, 540, 541 a 544, ktoré žalovaný žalobcovi neuhradil. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou faktúry č. 81, 199 a 258, tieto skutočnosti v konaní nepreukázal, keď nepredložil listinné dôkazy, ktoré by preukazovali termín splatnosti predmetných faktúr, pričom žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadne preukázania omeškania s úhradou ceny dodaného tovaru zo strany žalovaného. Navyše okresný súd poukázal na nesprávne údaje uvedené v predmetnom prehľade žalobcu na čl. 669, keď pri vypočítaní splatnosti jednotlivých faktúr žalobca pravdepodobne vychádzal nie z dojednaných lehôt splatnosti (t.j. 30, resp. 60 dní), ale z mesačných, resp. dvojmesačných lehôt splatnosti od vypracovania faktúr.

10. Pri preukázanom oneskorenom dodaní TSI certifikátu, ako aj oneskorenom dodaní jednotlivých dodávok tovaru (keď v konaní bola súčasne preukázaná výška zmluvných pokút vyúčtovaných spoločnosťou Pars Nova a.s. žalovanému, ako aj zápočet predmetných zmluvných pokút zo strany spoločnosti Pars Nova a.s. s pohľadávkami žalovaného voči predmetnej spoločnosti) sa okresný súd zaoberal otázkou dôvodnosti obrany žalobcu ohľadne povinnosti nahradiť žalovanému pokuty, ktoré boli žalovanému vyúčtované spoločnosťou Pars Nova a.s., keď žalobca svoju obranu odvodzoval od čl. VI. zmluvy zo dňa 11.6.2012. Okresný súd sa zaoberal platnosťou predmetného dojednania z hľadiska určitosti, resp. zrozumiteľnosti.

11. Keďže Dohovor v čl. 4 vylučuje pôsobnosť Dohovoru pri posúdení platnosti zmluvy alebo ktoréhokoľvek jej ustanovenia alebo akejkoľvek zvyklosti, primárne sa okresný súd zaoberal otázkou rozhodného práva pre posúdenie platnosti predmetného ustanovenia zmluvy. Podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17.06.2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) v prípade, ak ide o spor, v ktorom dochádza k stretu rôznych právnych poriadkov pri zmluvných záväzkoch v obchodných veciach, keďže nedošlo k voľbe rozhodného práva pre zmluvu v súlade s čl. 3 a bez toho, aby boli dotknuté čl. 5 až 8, právo, ktorým sa upravuje predmetná zmluva sa v súlade s čl. 4 ods. 1 písm. a) určuje tak, že zmluva o predaji tovaru sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu predajcu, t.j. v prejednávanej spore právnym poriadkom Talianskej republiky. Články 1362 až 1371 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky rozlišujú normy o interpretovaní zmlúv, keď ide o povinné kritériá na stanovenie obsahu zmluvy v prípade rozporov v jej výklade. Články 1362 až 1367 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky stanovujú normy subjektívnej interpretácie, ktoré prevažujú nad všetky ostatné normy a články 1367 až 1370 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky stanovujú normy objektívnej interpretácie, na ktoré sa možno odvolávať, keď pravidlá subjektívnej interpretácie nepostačujú k objasneniu obsahu zmluvy. V zmysle čl. 1362 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky je potrebné pri výklade zmluvy dať do popredia spoločný úmysel zmluvných strán odvoditeľný z doslovnej interpretácie a z celkového postoja zmluvných strán. Doslovná interpretácia zmluvy, i keď nie je jedinou povinnou interpretáciou, predstavuje napriek tomu prioritné kritérium orientovania na rozlíšenie spoločnej vôle zmluvných strán, pričom na logickú interpretáciu je možné apelovať iba v prípade nejasností textu, alebo jasne vyjadriť dôvody odchýlky od znenia zmluvy (Cass. Civ. č. 14495/2004; č. 11609/2002). Z článku 1367 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky vyplýva, že medzi viacerými významami, ktoré je možné priradiť k zmluvnej klauzule, musí byť daný do popredia ten výklad, ktorý umožní priradiť k tejto klauzule nejaký právny účinok a nie výklad, ktorý nepriznáva žiaden právny účinok. Podľa časti teórie by mal taktiež byť uprednostnený ten výklad, ktorý umožní klauzule priradiť maximálny možný účinok. Článok 1370 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky stanovuje, že klauzuly včlenené medzi všeobecné podmienky zmluvy alebo jednostranne pripravené formuláre musia byť v prípade nejasností vykladané v prospech tej zmluvnej strany, ktorá nepripravovala návrh.

12. Z e-mailovej korešpondencie medzi žalobcom a žalovaným týkajúcej sa prípravy a záverečnej formulácie znenia predmetnej zmluvy vyplývalo, že znenie dojednania čl. VI. zmluvy s názvom „Penalties“ pripravoval žalobca. Pokiaľ žalovaný namietal neurčitost' predmetného dojednania, okresný súd s odkazom na pravidlá subjektívnej interpretácie zmluvných dojednaní stanovené talianskym právnym poriadkom poukázal na účelovosť tejto argumentácie, keď zo súdneho spisu jednoznačne vyplývalo, že žalovaný rozumel obsahu predmetného článku, keďže z vyjadrenia k žalobe zo dňa 30.06.2014 (č.l. 82 až 85), ako aj z výzvy na zaplatenie zmluvnej pokuty na č.l. 87 až 88 spisu jednoznačne vyplývalo, že rozumel obsahu predmetného dojednania, pretože v predmetnom vyjadrení sám poskytol výklad čl. VI. predmetnej zmluvy, podľa ktorého ...„zmluvné pokuty medzi zmluvnými stranami sa budú riadiť princípom „back to back“. Tak isto navrhovateľ (žalobca) bude znášať „back to back“ aj zmluvné pokuty, ktoré si voči odporcovi uplatní koncový zákazník, teda Pars Nova a.s.. Princíp „back to back“ pritom znamená, že rovnakú sumu pokút uplatnených voči odporcovi (žalovanému) si je odporca (žalovaný) oprávnený uplatniť 1 : 1 voči navrhovateľovi (žalobcovi)“. Z uvedeného bolo možné jednoznačne vyvodiť, že žalovaný plne rozumel obsahu predmetného dojednania a s týmto obsahom bol prinajmenšom uzrozmeneý a v existujúcom zmluvnom vzťahu sa obsahom tohto zmluvného dojednania aj riadil. Z uvedeného dôvodu okresný súd posúdil obranu žalovaného ohľadne tvrdenej nejasnosti, resp. neurčitosti predmetného zmluvného dojednania za účelovú. Navyše okresný súd poukázal na to, že termín „back to back“ je obsiahnutý aj v ďalšom ustanovení zmluvy, a to v čl. IV. zmluvy, a teda tento termín bolo možno považovať za termín používaný obidvoma zmluvnými stranami, ktorý bol medzi nimi zaužívaný. K týmto záverom okresný súd považoval za potrebné uviesť, že z úradného prekladu predmetnej zmluvy zo dňa 11.06.2012 (ako aj súvisiacich dokladov) vyhotoveného Mgr. U. vyplývala slabšia znalosť anglického jazyka tvorcov textu predmetnej zmluvy, resp. súvisiacich dokladov, a preto vôľu strán prezentovaných v predmetných písomnostiach okresný súd vyvodzoval z komparácie textu zmluvných dojednaní s následnými obomi stranami akceptovanými prejavmi vôle.

13. Pokiaľ žalovaný namietal neplatnosť dojednania v čl. VI. zmluvy pre jeho rozpor s § 1229 ods. 1 talianskeho Občianskeho zákonníka, podľa ktorého akákoľvek dohoda, ktorá vylučuje, alebo vopred obmedzuje zodpovednosť dlžníka za vinu alebo závažné pochybenie, je neplatná, okresný súd iba na ozrejmienie (bez ohľadu na nižšie vyslovené závery) poukázal na samostatnú úpravu náhrady škody pri porušení zmluvy v čl. 74 a nasl. Dohovoru, podľa ktorého náhrada škody pri porušení zmluvy jednou stranou zahŕňa sumu zodpovedajúcu strate včítane ušlého zisku, ktorú utrpela druhá strana v dôsledku porušenia zmluvy. Náhrada škody nesmie presiahnuť stratu a ušlý zisk, ktorú strana porušujúca zmluvu predvídala alebo mala predvídať v čase uzavretia zmluvy s prihliadnutím na skutočnosti, o ktorých vedela, alebo mala vedieť, ako možný dôsledok porušenia zmluvy. S poukazom na čl. IV. zmluvy zo dňa 11.06.2012 v spojení s Dodatkou č. 2 k Rámcovej kúpnej zmluve č. RKS0022-720-Va-09-00 SML R (čl. 1.4 tohto Dodatku) a e-mailovú správu zo dňa 24.05.2012 (viď č.l. 549 spisu) sa vedomosť o možnej výške zmluvnej pokuty účtovanej spoločnosťou Pars Nova a.s. žalovanému dostala do sféry dispozície žalobcu. Napriek uvedenému sa však okresný súd nestotožnil s námietkou žalovaného, že dojednanie čl. VI. zmluvy zo dňa 11.06.2012 je neplatným dojednaním a vo vzťahu k možnému zápočtu zmluvných pokút účtovaných spoločnosťou Pars Nova a.s. žalovanému ustanovením „nepoužiteľným“. Zmluvné strany, t.j. strany sporu si pre prípad akýchkoľvek sankcií zo strany konečného odberateľa, t.j. spoločnosti Pars Nova a.s. vyjednali v čl. VI. zmluvné dojednanie, v zmysle ktorého sa žalobca zaviazal preplatiť žalovanému akékoľvek sankcie („Penalties“), vyúčtované mu konečným odberateľom v prípade zabezpečenia pravidelnosti platieb zo strany žalovaného žalobcovi. Toto ustanovenie, podľa názoru okresného súdu, nie je dojednaním, ktorým by sa žalovaný vopred vzdával svojich práv čo do nároku na náhrady škody, keď z obsahu zmluvného vzťahu medzi stranami sporu vyplývalo, že žalovaný sa domáha započítania náhrady škody spočívajúcej práve v sankciách, ktoré si uplatnila spoločnosť Pars Nova a.s. voči žalovanému. V uvedenom zmluvnom dojednaní teda zmluvné strany (strany sporu) prejavili svoju vzájomnú vôľu spočívajúcu v povinnosti žalobcu preplatiť žalovanému všetky sankcie (pod tieto sankcie možno jednoznačne zaradiť aj nárok na nahradenie zmluvných pokút) za podmienky zabezpečenia pravidelnosti platieb zo strany žalovaného žalobcovi, ktorá podmienka nebola zo strany žalovaného splnená. Okresný súd považoval za rozhodné, že povinnosť nahradenia predmetných zmluvných pokút nebola odvodená od vzniku nároku na náhradu škody, ale od zmluvného dojednania o zmluvných pokutách, ktoré boli autonómne vyjednané medzi žalovaným a konečným odberateľom a na vyjednanie ich výšky nemal žalobca žiadny dosah. Bolo legitímnou požiadavkou žalobcu, aby si pri „vstupe“ do zmluvného vzťahu so žalovaným vyjednal pre prípad vzniku sankcií (ktoré si sám žalovaný akokoľvek ne/výhodne vyjednal s konečným odberateľom) také zmluvné dojednanie, ktoré by ho zaväzovalo preplatiť predmetné sankcie iba za ním vymienených podmienok. Uvedené

ustanovenie teda neupravuje vzájomný vzťah žalobcu a žalovaného zo zodpovednosti za škodu. Účinky predmetného ustanovenia sa rozhodne nevzťahujú na prípadnú škodu, ktorá by žalovanému vznikla objektívne z dôvodu porušenia povinnosti žalobcu, avšak k uplatneniu takejto škody zo strany žalovaného (napriek porušeniu povinnosti žalobcu dodávať tovar riadne a včas voči žalobcovi) nedošlo. Žalovaným deklarovaná škoda teda nie je „škodou“ vo význame prípadných nárokov zo zodpovednosti za škodu, ale je plnením vyplývajúcim zo zmluvného dojednaní medzi žalovaným a treťou osobou, a teda nevykazuje znaky škody, ale zmluvného plnenia, ku ktorému autonómne za splnenia dojednaných podmienok pristúpil žalobca. Uvedené závery bolo možno napokon vyvodiť aj zo správania sa žalovaného, ktorý prvotne vykonal zápočet dlžnej sumy, ktorej zaplata sa žalobca domáha v súdnej veci, so zmluvnými pokutami, ktoré mu boli vyúčtované spoločnosťou Pars Nova a.s.. Podľa názoru okresného súdu si mohol žalobca so žalovaným platne vyjednať také zmluvné dojednanie, v zmysle ktorého by žalobca predmetné „Sankcie - Penalties“ nahradil žalovanému iba v prípade, ak by žalovaný riadne plnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy ohľadne platenia ceny za dodaný tovar, čo však žalovaný preukázateľne nečiniť. Z uvedených dôvodov okresný súd neuznal započítací prejav zo strany žalovaného voči žalobcovi ohľadne náhrady škody spočívajúcej v zaplatení sankcií „zmluvných pokút“ žalovaným spoločnosťou Pars Nova a.s. a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Súčasne priznal žalobcovi v zmysle čl. 6 ods. 2 Legislatívneho nariadenia Talianskej republiky z 09.10.2012 č. 231 paušálny poplatok vo výške 40 Eur.

14. Okresný súd považoval za potrebné poukázať aj na to, že pokiaľ žalovaný vykonal predmetný zápočet titulom náhrady škody, tak v konaní ani len netvrdil, že by vykonal nejaké reálne úkony smerujúce k minimalizovaniu vzniku a výšky údajnej „škody“, ale práve naopak aj v priebehu trvania zmluvného vzťahu ubezpečoval žalobcu, že zmluvné pokuty zo strany konečného odberateľa boli zrušené a so žalobcom uzavrel dodatok k zmluve na dodávku ďalších 20 dodávok tovaru (v tomto dodatku zo začiatku decembra 2013 si už zmluvné strany priamo písomne stanovili termíny jednotlivých dodávok tovaru, prípadne rozsah komponentov dodávaných zo strany žalobcu žalovanému za účelom ich použitia na výrobu konečného produktu), k realizácii ktorej nedošlo z dôvodu, že medzi žalovaným a spoločnosťou Pars Nova a.s. nedošlo k predĺženiu spolupráce.

15. Pokiaľ žalovaný v konaní v rámci svojich tvrdení a obrany poukazoval na to, že mu voči žalobcovi vznikli náklady na odstránenie vád toaletných modulov vo výške 11.912 Eur, okresný súd iba na doplnenie uviedol, že vznik, existenciu a ani výšku, príp. včasnosť uplatnenia tohto nároku v konaní nepreukázal.

16. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých faktúr v súlade s ustanovením čl. 4 a 5 Legislatívneho nariadenia č. 231 z 09.10.2002 v znení legislatívneho nariadenia č. 192 z 09.11.2012, okresný súd priznal žalobcovi úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých faktúr, avšak vzhľadom na premenlivú výšku úrokov z omeškania, ktorá sa v prípade zmeny výšky úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky mení k 01.01. a 01.07. príslušného kalendárneho roka a v tom - ktorom kalendárnom polroku predstavuje výšku o 8 %-tuálnych bodov vyššiu ako základná úroková sadzba ECB, ktorú výšku úroku z omeškania stanovuje Ministerstvo hospodárstva a financií Talianskej republiky a zverejňuje ju v Úradnom vestníku Talianskej republiky v piaty pracovný deň každého kalendárneho polroka (t.j. sadzba úrokov z omeškania je platná od 1. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka), súd priznal žalobcovi úroky z omeškania (keďže sa jednalo o omeškanie s úhradami za obdobie po 01.01.2013) zodpovedajúce takto stanovenej výške a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Vzhľadom na to, že žalobca si v žalobe uplatnil „fixnú“ výšku úroku z omeškania (8,25 % ročne), keď výška zákonného úroku z omeškania by v budúcnosti potenciálne (pri náraste základnej úrokovej sadzby ECB nad 0,25 % ročne) mohla prekročiť žalobcom stanovenú výšku, okresný súd limitoval budúcu výšku úroku z omeškania výškou uplatneného úroku z omeškania, aby tým nemohlo dôjsť k prekročeniu nároku, ktorého zaplata sa žalobca domáha podanou žalobou.

17. O trovách konania strán sporu rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal vo veci neúspech iba v nepatrnej časti úrokov z omeškania (keď navyše vzhľadom na meniacu sa výšku úroku z omeškania skutočný nepatrný neúspech žalovaného objektívne ani nemožno určiť), plnú náhradu trov konania.

18. O trovách štátu, ktoré vznikli v súvislosti s prekladmi listinných dôkazov a právnych predpisov Talianskej republiky bolo rozhodnuté tak, že štátu náhradu trov konania nebola priznaná, nakoľko sa jednalo o trovy prekladu listín, ktoré vznikli v čase, keď preklad týchto listín (t.j. zmluvy zo dňa 11.06.2012, príloh k tejto zmluve a listín, na ktoré predmetná zmluva odkazuje) bol súčasťou práva konať pred súdom vo svojej materčine alebo jazyku, ktorému strana sporu rozumela (§ 18 a § 141 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku), a teda následné zaviazanie na náhradu týchto trov by bolo v rozpore s princípom právnej istoty (navyše bez ohľadu na zmenu právnej úpravy súvisiacej s nadobudnutím účinnosti CSP, a to § 470 ods. 2 CSP, s poukazom na § 155 ods. 2 CSP v znení účinnom do 30.04.2017, okresný súd súčasne prihliadol na to, že s účinnosťou od 01.05.2017 sa podľa novely zák. č. 87/2017 Z.z. „obnovuje“ právny stav platný do 30.06.2016). Pokiaľ ide o trovy prekladu talianskych právnych predpisov, tieto sú bezprostredne spojené s úradnou činnosťou súdu spočívajúcou s oboznámením sa s právnymi predpismi cudzieho štátu, potrebnými pre právne posúdenie prejednávaneho sporu.

19. Proti tomuto rozsudku, a to všetkým jeho výrokom v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný prostredníctvom zástupcu z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný poukázal na žalobu žalobcu vedenú na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 9Cb/7/2014, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 140.000 Eur spolu s príslušenstvom, z titulu nezaplatených faktúr vystavených žalobcom na základe zmluvy nazvanej Contract for Work for Complete Toilet System, prject Pars nova, Bmee wagon type, revamping, uzatvorenej medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako odberateľom dňa 11.06.2012 (ďalej „Zmluva“). Žalovaný v konaní namietal, že žalobcov nárok na zaplatenie žalovanej sumy 140.000 Eur zanikol z dôvodu jednostranného zápočtu pohľadávky žalovaného z titulu náhrady škody voči žalobcovej pohľadávke na zaplatenie sumy 140.000 Eur. Z dôvodu, že žalovanému vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu škody, v konaní žalovaný z opatrnosti vzniesol voči žalobcom uplatnenému nároku kompenzačnú námietku do výšky uplatneného nároku.

20. Žalovaný sa stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, podľa ktorých bol preukázaný zápočet pohľadávok spoločnosti Pars Nova a.s. voči žalovanému (okrem iného aj pohľadávok, ktoré si žalovaný započítal so žalovanou sumou voči žalobcovi) započítacou listinou zo dňa 27.03.2014; že žalobca bol v omeškaní s dodaním TSI Certifikátu k danému tovaru; a v omeškaní žalobcu s dodaním jednotlivých dodávok tovaru. Podľa žalovaného vykonaným dokazovaním bolo preukázané porušenie povinností žalobcu zo Zmluvy zo dňa 11.06.2012, vznik škody na strane žalovaného a aj príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi vznikom škody na strane žalovaného a porušením povinností zo strany žalobcu.

21. Žalovaný nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie pri posudzovaní oprávnenosti nároku žalovaného voči žalobcovi, že účinky čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 sa rozhodne nevzťahujú na prípadnú škodu, ktorá by žalovanému vznikla objektívne z dôvodu porušenia povinnosti žalobcu, avšak k uplatneniu takejto škody zo strany žalovaného (napriek porušeniu povinnosti žalobcu dodávať tovar riadne a včas) voči žalobcovi nedošlo, a že žalovaným deklarovaná škoda teda nie je „škodou“ vo význame prípadných nárokov zo zodpovednosti za škodu, ale je plnením vyplývajúcim zo zmluvného dojednaní medzi žalovaným a treťou osobou, a teda nevykazuje znaky škody, ale zmluvného plnenia, ku ktorému autonómne za splnenia dojednaných podmienok pristúpil žalobca. Poukázal na to, že na vznik práva na náhradu škody, a to či už podľa talianskeho Občianskeho zákonníka, Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru z 11.04.1990 (ďalej aj „CISG“), alebo slovenského Obchodného zákonníka, musia byť splnené podmienky vyplývajúce z tzv. príčinnej súvislosti (kauzálného nexusu) medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou. V tejto oblasti vychádzajú vyššie uvedené kódexy a CISG z rovnakej zásady, a to, že kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradit škodu tým spôsobenú druhej strane. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda pritom môže byť v podobe skutočnej škody (damnum emergens) alebo ušlého zisku (lucrum cessant). Podľa právnej teórie sa skutočná škoda (damnum emergens) prejavuje aj vo forme nákladov vynaložených poškodenou stranou v dôsledku udalosti, ktorá spôsobila škodu, a to napr. nákladov na zaplatenie zmluvnej pokuty zmluvnému partnerovi poškodenej strany za porušenie právnej povinnosti nesplnenej v dôsledku protiprávneho konania škodcu. Právny názor, že skutočná škoda sa prejavuje aj vo

forme nákladov na zaplatenie zmluvnej pokuty zmluvnému partnerovi poškodenej strany za porušenie právnej povinnosti nesplnenej v dôsledku protiprávneho konania škodcu, je navyše potvrdený aj viacerými rozhodnutiami súdov Slovenskej a Českej republiky, v ktorej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/2843/2008 zo dňa 21.10.2008. Rovnako aj podľa Stanoviska č. 6 k výpočtu výšky náhrady škody podľa článku 74 CISG vydaného Poradným zborom k CISG (Advisory Council) poškodenej strana má právo na náhradu finančnej ujmy spôsobenej v dôsledku uplatňovania si nárokov tretími osobami, ktorá vznikla v dôsledku porušenia zmluvy. Žalovaný bol názoru, že zaplatením zmluvných pokút spoločnosti Pars Nova a.s. (na základe jednostranného zápočtu zo strany spoločnosti Pars Nova a.s.) vo výške 99.852 Eur a 84.800 Eur mu vznikla škoda, ktorá je „škodou“ vo význame nárokov zo zodpovednosti za škodu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané porušenie právnej povinnosti žalobcu, a to omeškanie žalobcu s dodaním TSI certifikátu a omeškanie žalobcu s dodaním toaletných modulov, vznik škody vrátane jej výšky, a to zmenšenie majetku žalovaného z dôvodu zaplatenia zmluvných pokút vo výške 99.852 Eur a 84.800 Eur spoločnosti Pars Nova a.s., a príčinná súvislosť medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou), pretože ak by sa do omeškania so splnením svojej povinnosti nedostal žalobca, žalovanému by nevznikla povinnosť zaplatiť spoločnosti Pars Nova a.s. tieto zmluvné pokuty. Čo sa týka predvídateľnosti škody, žalovaný súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že vedomosť o možnej výške zmluvnej pokuty účtovanej spoločnosťou Pars Nova a.s. žalovanému sa dostala do sféry dispozície žalobcu.

22. Žalovaný namietal, že ustanovenie čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 nie je možné aplikovať na daný prípad, pretože si voči žalobcovi neuplatnil nárok z titulu zmluvnej pokuty, ale z titulu náhrady škody, ktorá mu vznikla tým, že zaplatil zmluvnú pokutu spoločnosti Pars Nova a.s., ktorú zaviniel žalobca. Zo samotného znenia uvedeného ustanovenia ani nevyplýva, že by sa toto ustanovenie malo aplikovať na náhradu škody. Zo znenia tretej vety čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 pritom vyplýva, že v prípade nepravidielnosti platby sa žalovaný nemôže opierať o klauzulu „back to back“. Z tretej vety čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 naopak nevyplýva, že v prípade nepravidielnosti platby by žalovaný voči žalobcovi nemohol uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej v dôsledku porušenia povinnosti zo strany žalobcu. Podľa čl. 1229 talianskeho Občianskeho zákonníka nie je možné vylúčiť alebo vopred obmedziť nárok na náhradu škody a akákoľvek dohoda, ktorá by vylučovala alebo vopred obmedzovala nárok na náhradu škody, je neplatná. Ak by odvolací súd neakceptoval názor žalovaného, že ustanovenie čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 sa neaplikuje na nároky zo zodpovednosti za škodu, tak potom je dojednanie tretej vety čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 absolútne neplatné podľa čl. 1229 talianskeho Občianskeho zákonníka. Tretia veta čl. VI. Zmluvy je absolútne neplatným dojednaním, pretože v rozpore s čl. 1229 talianskeho Občianskeho zákonníka vopred obmedzuje nároky žalovaného. Žalovaný je názoru, že účinky ustanovenia čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 sa nemôžu vzťahovať na škodu, ktorá žalovanému vznikla z dôvodu omeškania žalobcu s dodaním TSI certifikátu a z dôvodu omeškania žalobcu s dodaním toaletných modulov, a ktorý nárok na jej náhradu si žalovaný voči žalobcovi uplatnil. Napriek tomu, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku správne konštatoval, že účinky ustanovenia čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 sa rozhodne nevzťahujú na prípadnú škodu, ktorá by žalovanému vznikla objektívne z dôvodu porušenia povinnosti žalobcu, v konečnom dôsledku rozhodol nesprávne, keď nárok žalovaného neposúdil ako nárok na náhradu škody. Okresný súd vec tak nesprávne právne posúdil, ak s poukazom práve na čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 neuznal započítací prejav zo strany žalovaného voči žalobcovi a ani kompenzačnú námietku žalovaného ako nárok na náhradu škody spočívajúcej v zaplatení zmluvných pokút žalovaným spoločnosti Pars Nova a.s..

23. Žalovaný zotrval na námietke neurčitosti a nezrozumiteľnosti čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012. Poukázal na to, že čl. VI. Zmluvy má podľa nadpisu upravovať pokuty medzi zmluvnými stranami. Úprava pokút medzi stranami je však neurčitá a nezrozumiteľná, je veľmi stručná a všeobecná a neupravuje ani základné dojednania o zmluvných pokutách medzi zmluvnými stranami. V čl. VI. Zmluvy nie sú upravené podmienky, za akých vzniká nárok na zmluvnú pokutu, nie je dohodnutá výška zmluvnej pokuty, splatnosť zmluvnej pokuty a pod. Túto neurčitosť potvrdila aj súdom ustanovená prekladateľka Mgr. U. U., ktorá v preklade Zmluvy z 11.06.2012 v čl. VI. uviedla, že druhá veta má nejasnú formuláciu. Prekladateľka preložila prvú vetu článku VI. Zmluvy nasledovne: „Pokuty medzi stranami sa budú riadiť synergickým spôsobom back to back (tesne na seba naväzujúci)“. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 06.02.2017 preložil prvú vetu článku VI. nasledovne: „Zmluvné pokuty budú uhrádzané na základe back to back dohody medzi zmluvnými stranami“. Rovnako aj druhá veta článku VI. Zmluvy je neurčitá a nezrozumiteľná. Prekladateľka preložila druhú vetu článku VI. Zmluvy nasledovne: „Zmluva a dohoda

medzi Prijemcom a finálnym zákazníkom sa bude riadiť spôsobom back to back aj poskytovateľom". V zátvorke prekladateľka napísala poznámku, že formulácia tejto vety je nejasná. Žalobca však druhú vetu článku VI. Zmluvy preložil nasledovne: „Zmluvné pokuty zo zmluvy medzi príjemcom a finálnym klientom budú taktiež zabezpečované na základe back to back báze". Rozdielny preklad prekladateľky a preklad a výklad žalobcu je ďalším dôkazom, že čl. VI. Zmluvy je neurčitý a nezrozumiteľný, ktorý umožňuje rôzny výklad. Podľa prekladu prekladateľky z obsahu druhej vety čl. VI. Zmluvy nevyplýva, že sa týka zmluvných pokút tak, ako to tvrdí žalobca. Slová „zmluvná pokuta" sa v druhej vete nenachádzajú. V čl. VI. Zmluvy sa uvádza slovné spojenie „spôsobom back to back". Prekladateľka toto slovné spojenie v prvej vete preložila ako „tesne na seba naväzujúci". Toto slovné spojenie však na žiadnom inom mieste v zmluve nie je vôbec vysvetlené. Pritom toto slovné spojenie nie je definované v žiadnej právnej norme a nejde ani o formuláciu bežne používanú v zmluvách. Obsah tohto slovného spojenia je z tohto dôvodu neurčitý a nezrozumiteľný, ktorý umožňuje rôzny výklad. Preklad tretej vety článku VI. Zmluvy znie: „O vyššie uvedenú klauzulu sa bude Poskytovateľ opierať len v prípade pravidelnosti platby, ktorú garantuje Prijemca." Z formulácie „o vyššie uvedenú klauzulu" nie je zrejmé, o akú „klauzulu" ide, teda či ide o odkaz na prvú alebo druhú vetu článku VI. Aj toto dojednanie je preto neurčité a nezrozumiteľné a z doterajších vyjadrení si aj samotné sporové strany vykladajú čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 odlišne. Ak okresný súd vo vzťahu k určitosti a zrozumiteľnosti čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 uviedol, že v zmysle čl. 1362 talianskeho Občianskeho zákonníka je potrebné pri výklade zmluvy dať do popredia spoločný úmysel zmluvných strán odvoditeľný z doslovnej interpretácie a celkového postoja zmluvných strán a ďalej poukázal na to, že zo súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalovaný rozumel obsahu predmetného článku, čo vyplýva zo samotného vyjadrenia právneho žalovaného k žalobe zo dňa 30.06.2014 ako aj z výzvy na zaplatenie zmluvnej pokuty, tak s touto argumentáciou súdu prvej inštancie žalovaný nesúhlasil. Uviedol, že vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného k podanej žalobe a výzva na zaplatenie zmluvnej pokuty boli uskutočnené až po začatí súdneho sporu, preto nemôžu byť posudzované ako prejav vôle zmluvnej strany, na ktorú poukazuje súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku. Ako prejav skutočnej vôle zmluvných strán je v zásade možné posudzovať jednotlivé úkony zmluvných strán urobené pred začatím súdneho sporu. Takýmto úkonom je napr. faktúra č. 47000007 vystavená žalovaným pred začatím súdneho sporu dňa 07.05.2014 voči žalobcovi na sumu 196.564 Eur. Táto suma predstavuje všetky náklady, ktoré žalovanému vznikli v dôsledku porušenia povinností žalobcu zo Zmluvy z 11.06.2012. Suma 196.564 Eur zahŕňa nielen zaplatenú zmluvnú pokutu spoločnosti Pars Nova, a.s., ale aj sumu 11.912,20 Eur ako náklady žalovaného, ktoré vynaložil na odstránenie väd toaletných modulov, ktoré dodal žalobca, pričom tieto vady musel odstrániť za žalobcu žalovaný. Z tohto prejavu vôle žalovaného je možné vyvodiť záver, že žalovaný túto faktúru na sumu 196.564 Eur nevystavil ako zmluvnú pokutu podľa čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012, ale ako náhradu celkovej škody, ktorá žalovanému vznikla zavinením žalobcu. Suma 11.912,20 Eur totiž nepredstavuje zmluvnú pokutu zaplatenú spoločnosti Pars Nova, a.s., preto na ňu nie je možné aplikovať ustanovenie čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012. Podľa žalovaného jeho celkový postoj nie je možné odvodiť len z jedného vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného a jeho prílohy po začatí súdneho sporu, zvlášť vtedy, keď zásadné stanovisko žalovaného počas celého sporu bolo odlišné od tohto vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného k podanej žalobe zo dňa 30.06.2014. Podľa žalovaného ani pomocou výkladových pravidiel použitých súdom prvej inštancie nie je možné jednoznačne z tretej vety čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 určiť, či v prípade omeškania žalovaného s úhradou len jednej faktúry zaniká žalovanému nárok na preplatenie všetkých pokút zaplatených spoločnosti Pars Nova, a.s. alebo len nárok na preplatenie jednej pokuty za omeškane s dodaním len tých toaletných modulov, ktoré boli fakturované práve touto omeškane zaplatenou faktúrou. V tejto súvislosti poukázal na to, že v lehote splatnosti uhradil 6 faktúr. Z vyššie uvedených dôvodov je ustanovenie čl. VI. Zmluvy z 11.06.2012 v zmysle čl. 1418 s poukazom na čl. 1346 talianskeho Občianskeho zákonníka neplatné. Zároveň poukázal na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že toto neurčité a nezrozumiteľné znenie čl. VI. do zmluvy zakomponoval žalobca, čo konštatoval aj súd prvej inštancie. Z uvedeného neurčité a nezrozumiteľné znenie čl. VI. Zmluvy, ktoré pripúšťa rôzny výklad, je potrebné v pochybnostiach vykladať na ťarchu žalobcu, ktorý toto znenie čl. VI. Zmluvy naformuloval.

24. Žalovaný považoval za správne konštatovanie okresného súdu, že žalobca nepreukázal, že by bol žalovaný v omeškani s úhradou faktúr č. 81, 199 a 258 a správne poukázal na to, že pri posudzovaní omeškania žalovaného s úhradou faktúr je potrebné zohľadniť splatnosť jednotlivých faktúr podľa čl. III. Zmluvy z 11.06.2012. Nesprávne však konštatoval, že mal preukázané, že žalovaný bol v omeškani s úhradou faktúry č. 269. Okresný súd totiž nesprávne uviedol, že lehota splatnosti tejto faktúry mala byť 28.07.2013. Z vykonaného dokazovania vyplývalo, že toaletné moduly č. 11. a 12., ku ktorým sa

vzťahuje táto faktúra, boli dodané až 01.07.2013, a preto lehota splatnosti tejto faktúry v zmysle Zmluvy z 11.06.2012 (60 dní od dodania) je až 30.08.2013. Keďže žalovaný uhradil túto faktúru 14.08.2013, ako to konštatoval aj samotný súd, túto faktúru zaplatil žalovaný v lehote splatnosti. Rovnako nesprávne mal okresný súd preukázané, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou faktúry č. 367, ktorej lehota splatnosti mala byť 29.10.2013. Z vykonaného dokazovania vyplývalo, že toaletné moduly č. 19. a 20., ku ktorým sa vzťahuje táto faktúra, boli dodané až 04.09.2013, a preto lehota splatnosti tejto faktúry v zmysle Zmluvy z 11.06.2012 (60 dní od dodania) je až 03.11.2013. Keďže žalovaný uhradil túto faktúru čiastočne 16.10.2013 a zvyšnú časť 31.10.2013, tak ako to konštatoval aj samotný súd, túto faktúru zaplatil žalovaný v lehote splatnosti. Okrem toho okresný súd do rozpisu faktúr vôbec nezahrnul faktúru č. 504 vystavenú 30.11.2012, ktorá sa vzťahuje k toaletným modulom č. 3. a 4. dodaným dňa 29.11.2012, a ktorá bola preto splatná 29.12.2012. Túto faktúru uhradil žalovaný v lehote splatnosti dňa 13.12.2012. Uvedenú faktúru nie je možné zamieňať s faktúrou označenou rovnakým poradovým číslo 504, ale vystavenou až dňa 28.11.2013. Z uvedeného vyplýva, že žalobca vystavil až dve faktúry s poradovým číslom 504, ktoré sa však vzťahovali k odlišným toaletným modulom. Podľa žalovaného minimálne jeho nárok na náhradu škody (preplatenie zmluvných pokút) z dôvodu omeškania žalobcu s dodaním toaletných modulov č. 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11., 12., 17. a 18. je oprávnený, pretože vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by žalovaný bol v omeškaní s úhradou faktúr vzťahujúcich sa k týmto toaletným modulom.

25. K záveru okresného súdu, že pokiaľ žalovaný vykonal predmetný zápočet titulom náhrady škody, tak v konaní ani len netvrdil, že by vykonal nejaké reálne úkony smerujúce k minimalizovaniu vzniku a výšky údajnej „škody“, ale práve naopak aj v priebehu trvania zmluvného vzťahu ubezpečoval žalobcu, že zmluvné pokuty zo strany konečného odberateľa boli zrušené a so žalobcom uzavrel dodatok k zmluve na dodávku ďalších 20 dodávok tovaru, k realizácii ktorej nedošlo z dôvodu, že medzi žalovaným a spoločnosťou Pars Nova a.s. nedošlo k predĺženiu spolupráce, žalovaný poukázal na to, že vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 09.01.2017 uviedol, že sa snažil so spoločnosťou Pars Nova a.s. na rokovaní dohodnúť zrušenie, resp. minimalizovanie sankcií za porušenie povinností žalovaného voči Pars Nova a.s., ktoré bolo spôsobené v dôsledku omeškania žalobcu. Keď Pars Nova a.s. na rokovaní so žalovaným súhlasila so zrušením zmluvných pokút, toto zrušenie bolo zo strany Pars Nova a.s. podmienené tým, že ďalšie dodávky toaletných modulov nebudú meškať. V dôsledku pretrvávajúceho omeškania žalobcu s dodaním toaletných modulov však spoločnosť Pars Nova a.s. rozhodla uplatniť si voči žalovanému všetky zmluvné pokuty, na ktoré jej vznikol nárok. Rovnako v písomnom vyjadrení zo dňa 09.01.2017 uviedol, že intenzívne rokoval o novej ďalšej spolupráci so spoločnosťou Pars Nova a.s. avšak k dohode o pokračovaní v spolupráci medzi spoločnosťou Pars Nova a.s. a žalovaným však nedošlo. E-mailom zo dňa 08.01.2014 žalovaný informoval žalobcu, že z dôvodu, že dokonca aj posledné 4 toaletné moduly boli dodané oneskorene, Pars Nova a.s. v prípade pokračovania v spolupráci (fáza 2) požaduje, aby žalovaný splnil nasledovné podmienky: 1/ zabezpečil, aby boli dodávky dodávané včas, 2/ akceptoval zvýšenie zmluvnej pokuty na výšku 7.000 Eur za každý deň omeškania s dodaním toaletných modulov, 3/ zriadil bankovú záruku. Všetky tieto požiadavky spoločnosti Pars Nova a.s. pritom súviseli s porušením povinností žalobcu dodať toaletné moduly riadne a včas. Keďže však žalobca bol od začiatku spolupráce v omeškaní s dodaním toaletných modulov a žalovaný nemohol garantovať, aby žalobca dodržiaval termíny dodania, žalovaný tieto požiadavky spoločnosti Pars Nova a.s. nemohol akceptovať, pretože by sa vystavil riziku vysokých sankcií. Žalovaný preto e-mailom zo dňa 08.01.2014 informoval žalobcu, že z uvedených dôvodov na 2. fáze nebude pokračovať so žalobcom. Navrhol, rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a podanú žalobu v celom rozsahu zamietnuť a alternatívne zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

26. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom zástupcu. Poukázal na to, že v podanom odvolaní žalovaný určuje, že „predmetom zápočtu žalovaného voči žalobcovi bolo započítanie nárokov žalobcu voči žalovanému na zaplatenie sumy 140.000,00 Eur z neuhradených faktúr s nárokom žalovaného voči žalobcovi z titulu náhrady škody v celkovej výške 196.564,00 Eur (pričom táto suma pozostáva zo sumy 99.852,00 Eur, 84.800,00 Eur a 11.912,00 Eur)". Žalovaný vo svojom finálnom vyjadrení zo dňa 10.03.2017 a v následnom vyjadrení zo dňa 19.04.2017 ani len nespomína nárok na úhradu sumy 11.912,00 Eur, obmedzuje sa len na nároky na uhradenie zmluvných pokút vo výške 99.852,00 Eur a 84.800,00 Eur. Nárok na uhradenie sumy 11.912,00 Eur nebol na žiadnom z pojednávaní ani vo veci uplatňovaný, diskutovaný a ani preukazovaný zo strany žalovaného. Týmto tvrdením v odvolaní sa žalovaný snaží zaviesť súd druhej inštancie a zároveň sa tak odvoláva na (nesprávne) uplatňovanie si náhrady škody spôsobenej nielen zmluvnými pokutami,

ale aj náhradou škody ako takou. Skutočnosť, že žalovaný vystavil faktúru č. 47000007 na sumu 196.564,00 Eur nebola v konaní nikdy zdôvodnená, a to najmä z dôvodu, že právny zástupca žalovaného pred súdom vyslovil, že žalobca si v predmetnom konaní vo veci neuplatňuje sumu prevyšujúcu zápočet. Zároveň, faktúra č. 47000007 je vedená v nadpise ako penalizačná faktúra a v popise uvádza nasledovné: „With reference to the agreement of cooperation from day 11.06.2012 we want to transfer the contract penalties for late delivering of the goods“, čo v preklade znamená: ...„S odkazom na zmluvu o spolupráci zo dňa 11.06.2012 týmto chceme preniesť zmluvné pokuty za oneskorené doručenie tovarov.“ Už zo znenia penalizačnej faktúry teda vyplýva, že žalovaný si ňou nárokoval prenesenie/nahradenie zmluvných pokút, ktoré boli jednostranne započítané zo strany finálneho klienta Pars Nova a.s., a teda si touto faktúrou neuplatňoval náhradu škody.

27. Žalovaný popisoval nároky, ktoré mu podľa jeho názoru vznikli z dôvodu omeškania žalobcu s dodaním TSI certifikátu a taktiež s dodaním toaletných modulov. Podľa žalobcu nedodanie TSI certifikátu s prvou dodávkou si mal a mohol žalovaný všimnúť už v momente prevzatia prvej dodávky a upozorniť na tento nedostatok žalobcu. Tým by si žalovaný splnil povinnosť prezrieť tovar pri jeho dodaní a zároveň by tak predišiel vzniku zmluvnej pokuty zo strany finálneho klienta, resp. by mohol minimalizovať výšku zmluvnej pokuty. Žalovaný však žalobcu neupozornil na nedodanie certifikátu, hoci ide o zjavne chýbajúci dokument (nie je to svojou povahou skrytá vada ani ťažko zistiteľné omeškanie) a upovedomil žalobcu o nedodaní TSI certifikátu až neskôr, kedy vznikla žalovanému povinnosť uhradiť zmluvnú pokutu finálnemu klientovi. Žalovaný týmto svojim konaním nespĺnil povinnosť prezrieť tovar pri jeho dodávke. Neupozornením predávajúceho (žalobcu) na prípadné vady alebo nedostatky dodávky a zároveň si nespĺnil povinnosť prevencie, čím sám prispel k uplatneniu si zmluvnej pokuty zo strany finálneho klienta, resp. k výške tejto zmluvnej pokuty.

28. Pri omeškaniach s dodávkou tovarov žalobca počas pojednávania pred súdom prvého stupňa doložil okresnému súdu e-mailové správy, ktorými upozorňoval žalovaného na neskoré dodanie komponentov potrebných pre finalizáciu produktu, ktorý mal byť dodávaný v zmysle zmluvy zo strany objednávateľa (žalovaného). Žalovaný zároveň opakovane nedodrжал splatnosť vystavených faktúr zo strany žalobcu. Uvedenými omeškaniami žalovaného sa dostal do omeškania aj žalobca, avšak len z dôvodu neskorého dodania komponentov zo strany žalovaného a oneskorenej platby zo strany žalovaného. Rovnako ako v zmysle slovenského právneho poriadku, aj v talianskom právnom poriadku platí zásada, že zmluvná strana sa nedostane do omeškania, ak je druhá zmluvná strana v omeškaní s plnením jej záväzkov. Súd prvej inštancie vyžiadal žalobcu o poskytnutie ďalších dôkazov na preukázanie týchto tvrdení, avšak z dôvodu ubehnutia času, kedy od predmetného konania strán sporu prešlo 5 rokov, nemohol žalobca dohľadať ďalšie relevantné dôkazné prostriedky. Aj keby sa súd druhej inštancie stotožnil s tvrdením žalovaného, že omeškanie žalobcu bolo spôsobené výlučne z dôvodov na strane žalobcu, považoval tieto tvrdenia za irelevantné z dôvodu aplikácie ustanovenia čl. VI. zmluvy na vzťah medzi stranami sporu, nakoľko zásadnou otázkou je v predmetnom spore otázka právna a nie skutková. Pokiaľ žalovaný uvádzal predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu, žalobca mal za to, že uvedený nárok žalovaného nie je nárokom na náhradu škody, ale na preplatenie zmluvných pokút, ako to je uvedené v penalizačnej faktúre, v odpore žalovaného proti platobnému rozkazu a taktiež aj v odôvodnení rozsudku.

29. Pokiaľ žalovaný rozporoval argumentáciu súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa neposúdenia nároku žalovaného ako nároku na náhradu škody, tak žalobca sa stotožnil so záverom okresného súdu, že žalovaným deklarovaná škoda nie je „škodou“ vo význame prípadných nárokov zo zodpovednosti za škodu, ale je plnením vyplývajúcim zo zmluvného dojednaní medzi žalovaným a treťou osobou. K odkazu žalovaného na ustanovenia o náhrade škody slovenského Obchodného zákonníka, talianskeho Občianskeho zákonníka ako aj ustanovenia Dohovoru OSN o medzinárodnej kúpe tovaru, žalobca uviedol, že články, ktoré žalovaný uvádza v odvolaní, sú v otázke zmluvnej pokuty identického znenia, ide teda v podstate len o jeden právny názor prebratý ďalším autorom v druhom článku. Taktiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky popisuje daný problém len nepriamo. Tieto odkazy je teda len ťažko možno považovať za smerodajné. Podľa žalobcu nie je možné klasifikovať nárok žalovaného ako náhradu škody najmä z dôvodu, že v prípade, ak by žalovaný uhradil žalobcove faktúry riadne a pravidelne, vznikla by mu tým v zmysle čl. VI. zmluvy povinnosť uhradiť zmluvné pokuty uložené žalovanému zo strany finálneho klienta. Ak by sa však stotožnil s názorom žalovaného, vznikol by žalovanému zároveň aj paralelný nárok na náhradu škody z toho istého konania, čo nie je v súlade so zákonom. Žalobca zvýraznil, že daný skutkový prípad bol jasne dohodnutý medzi stranami v čl. VI. zmluvy. Zmluvné strany si v čl. VI. zmluvy jasne vymedzili postup v prípade, ak bude žalovanému uložená

akákoľvek zmluvná pokuta zo strany finálneho klienta. Žalobca sa dobrovoľne na základe čl. VI. zmluvy zaviazal, že žalovanému preplatí uložené zmluvné pokuty, avšak len za splnenia podmienky, že žalovaný bude uhrádzať žalobcove faktúry riadne a včas. Uvedená dohoda nie je v rozpore so zákonom, nakoľko sa ňou žalovaný vopred nevzdáva ani neobmedzuje výšku náhrady škody, táto dohoda sa jasne vzťahuje len na prípady uloženia zmluvných pokút. Na základe zásady zmluvnej voľnosti majú ustanovenia zmluvy prednosť pred zákonom (ak samozrejme tieto nie sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona). Ak by žalobca pripustil výklad žalovaného, že preplatenie zmluvných pokút je možné žiadať nielen na základe ustanovenia čl. VI. zmluvy, ale aj ako náhradu škody, stratilo by predmetné ustanovenie akýkoľvek zmysel a účel, ktorý mu chceli zmluvné strany pri podpisovaní zmluvy priradiť. K odkazu žalovaného na skutočnosť, že žalobca mal vedomosť o prípadne uložených zmluvných pokutách zo strany finálneho klienta a taktiež, že súhlasil s uzatvorením dodatku č. 2 k zmluve medzi žalovaným a finálnym klientom, žalobca uviedol, že sa zaviazal uhrádzať zmluvné pokuty, ktoré boli predmetom zmluvy medzi žalovaným a finálnym klientom, len za podmienky, že žalovaný bude riadne uhrádzať žalobcove faktúry. Nakoľko táto povinnosť splnená nebola, nebola naplnená podmienka pre vznik nároku žalovaného na uhradenie uložených zmluvných pokút.

30. K žalovaným namietanej nezákonnosti ustanovenia čl. VI. zmluvy s čl. 1229 talianskeho Občianskeho zákonníka žalobca poukázal na to, že nárok žalovaného nespočíva v náhrade škody, ale v zmluvne dojednanom ustanovení o preplatení uhradených zmluvných pokút, v ktorej súvislosti odkázal na znenie penalizačnej faktúry, výzvy na jej uhradenie ako aj na odpor žalovaného, z ktorých jasne vyplýva, že žalovaný uplatňoval voči žalobcovi uhradenie faktúry práve na základe čl. VI. zmluvy. Ustanovenie čl. 1229 talianskeho Občianskeho zákonníka, nie je v zmysle zmluvy porušené, nakoľko čl. VI. zmluvy nijako neobmedzuje nárok žalovaného na uhradenie výšky škody, avšak pojednáva len o preplatení zmluvných pokút uplatnených zo strany finálneho klienta. Žalovaný si v konaní nikdy neuplatnil reálnu škodu, ktorá mu bola spôsobená. Aj v prípade, keby sa súd druhej inštancie nestotožnil s uvedeným záverom mal za to, že ustanovenie čl. VI. zmluvy neporušuje čl. 1229 talianskeho Občianskeho zákonníka, práve naopak rozširuje nárok žalovaného na preplatenie zmluvných pokút, nakoľko sa žalobca zaviazal uhradiť akýkoľvek zmluvnú pokutu, ktorá by bola žalovanému uložená zo strany finálneho klienta, a to aj bez dôvodov na strane žalobcu. Je preto logické, že žalobca k tomu, aby sa zaviazal na tak širokú, nevýhodnú a rizikovú povinnosť uhrádzať zmluvné pokuty žalovaného, vyžadoval od žalovaného aspoň to, aby riadne plnil svoje splatné záväzky voči žalobcovi.

31. Podľa žalobcu sa žalovaný logicky nemôže dovolávať neurčitosti a nezrozumiteľnosti znenia čl. VI. zmluvy, keď na jeho základe vystavil žalobcovi penalizačnú faktúru č. 47000007 a zároveň na základe tohto ustanovenia podal odpor proti vydanému platobnému rozkazu v danej veci. V odpore žalovaný uviedol presný mechanizmus uplatnenia čl. VI. zmluvy a odvolával sa výhradne na ustanovenie čl. VI. zmluvy bez toho, aby prípadný nárok na náhradu škody čo i len spomenul, a na tomto základe žiadal zrušiť platobný rozkaz. Nakoľko žalovaný sám predložil súdu prvej inštancie výklad čl. VI. zmluvy, nie je možné, aby sa následne dovolával nezrozumiteľnosti tohto ustanovenia.

32. S tvrdením žalovaného, že „ako prejav skutočnej vôle zmluvných strán je v zásade možné posudzovať jednotlivé úkony zmluvných strán urobené pred začatím súdneho sporu“, sa žalobca nestotožnil, nakoľko odpor proti platobnému rozkazu je možné považovať za úkon strany v konaní. Aj v prípade, ak by bolo vysvetlenie mechanizmu fungovania a účelu čl. VI. zo strany žalovaného vysvetlené v komunikácii pred začatím konania, žalobca mal za to, že nie je možné takýto úkon ignorovať. Ak žalovaný sám vysvetlil fungovanie a účel čl. VI. zmluvy, nie je podstatné, kedy tak urobil, dôležitá je skutočnosť, že mal vedomosť o znení a podstate tohto článku. Nemôže teda namietat' nezrozumiteľnosť a neurčitosť predmetného článku, nakoľko sám poskytol jeho výklad.

33. Čo sa týka neuhradených faktúr zo strany žalovaného, resp. faktúr uhradených oneskorene, tak žalobca poukázal na to, že v rozsudku súd prvej inštancie presne definoval, ktoré faktúry boli uhradené riadne, ktoré boli uhradené po lehote splatnosti a ktoré neboli uhradené vôbec. Podľa žalobcu nie je podstatné to, ktoré presne faktúry neboli uhradené včas, resp. vôbec. Podstatným pre aplikáciu čl. VI. zmluvy je skutočnosť, že žalovaný nesplnil svoju povinnosť uhradiť (hoci len niektoré) faktúry včas, resp. faktúry vo výške 140.000,00 Eur neuhradil vôbec. Na základe tejto skutočnosti je vylúčená povinnosť žalobcu nahradiť žalovanému sumu uplatnených zmluvných pokút zo strany finálneho klienta, nakoľko nie splnená podmienka uvedená v čl. VI. zmluvy.

34. Pokiaľ žalovaný namietal doplnenie súdu prvej inštancie týkajúce sa skutočnosti, že žalovaný neučinil žiadne kroky k zmenšeniu výšky uplatňovaných zmluvných pokút zo strany finálneho klienta, tak žalobca sa stotožnil s bodom 14. odôvodnenia rozsudku.

35. Žalobca poukázal na účelovosť uplatnenia si nároku žalovaným na súde. Žalobca odoslal žalovanému predžalobnú výzvu na uhradenie splatných faktúr dňa 27.03.2014. Odo dňa dodania tovaru, za ktorý neuhradil žalovaný žalobcovi dohodnutú odmenu, do zaslania predžalobnej výzvy zo strany žalobcu neboli zo strany žalovaného oznamované žalobcovi nedostatky dodávky, reklamácie ani žiadne vady dodávky tovaru. Rovnako nebola do toho momentu oznámená skutočnosť, že finálny klient si uplatnil zmluvné pokuty voči žalovanému. Až odpoveďou na predžalobnú výzvu informoval žalovaný žalobcu o tom, že si finálny klient uplatnil zmluvné pokuty a taktiež že žalovaný žiada žalobcu, aby preplatil tieto zmluvné pokuty (nie náhradou škody). Odo dňa doručenia dodávky tovaru do momentu odpovede na predžalobnú výzvu ubehli viac ako tri mesiace, počas ktorých žalovaný vôbec nekontaktoval žalobcu ohľadom akýchkoľvek nárokov. V súčasnosti je už zrejmé, že žalovaný vedome uviedol žalobcu do omylu tým, že trval na predĺžení spolupráce medzi stranami sporu a podpísal dodatok k zmluve dňa 4.12.2013.

36. Podľa žalobcu zápočet, ktorý si v rámci konania uplatňuje ako procesnú obranu žalovaný, nie je možné pripustiť, nakoľko započítať sa v zmysle talianskeho práva môžu len vzájomné pohľadávky, ktoré spĺňajú tieto predpoklady: a) plnenie rovnakého druhu, b) likvidné, a teda ich výška je nesporne presne stanovená, c) priamo uplatniteľné, a teda nepodliehajú splneniu žiadnej povinnosti alebo podmienky. Pohľadávku, ktorú si žalovaný v predmetnom konaní uplatňuje, nie je možné započítať keďže jej existencia je podmienená riadnymi a včasnými platbami zo strany žalovaného voči žalobcovi, je teda podmienená (a táto podmienka nebola zo strany žalovaného splnená). Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 CSP.

37. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 28.6.2017 bolo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného doručované zástupcovi žalovaného podľa doručky na č.l. 859 spisu dňa 11.07.2017, pričom do momentu konania a rozhodnutia krajským súdom žalovaný nevyužil svoju možnosť vyjadriť sa v lehote 10 dní od doručenia vyjadrenia žalobcu.

38. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 140.000 Eur spolu s príslušenstvom, v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania a trovách štátu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

39. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/145/2017-875 zo dňa 02.05.2018, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 22.05.2018 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

40. Podľa ust. § 379 CSP v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

41. Krajský súd poukazuje na vyššie uvedené zákonné ustanovenie, ktoré sa aplikuje na konanie pred krajským súdom v rámci právnej úpravy Civilného sporového poriadku, keďže podľa ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

42. Z vyššie uvedeného sa krajský súd zaoberal dôvodmi odvolania žalovaného vyjadrenými v podanom odvolaní zo dňa 24.05.2017, voči rozsudku okresného súdu, a to tými, ktoré sa týkali posúdenia nároku žalobcu, jeho relevantných tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie, vo väzbe na dôvody a rozsah obrany žalovaného v tomto konaní, za viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa ust. § 383 CSP. Ďalej krajský súd poukazuje na to, že ak aj žalovaný ako odvolateľ v podanom odvolaní zo dňa 24.05.2017 uviedol, že sa odvoláva

do všetkých výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu, tak vo výsledku konania a rozhodovania krajským súdom už na základe ustálenej judikatúry odvolacích súdov je zrejmé, že odvolanie žalovaného nemohlo smerovať do výrokovej časti rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, keďže v tejto zamietavej časti žaloby bol žalovaný úspešný, t.j. zamietavým výrokom vo zvyšnej časti podanej žaloby sa nezasiahlo do práv žalovaného, a tým vo vzťahu k tejto výrokovej časti žalovaný nemal postavenie odvolateľa a rovnako ani proti výroku, ktorým sa štátu nepriznala náhrada trov konania. Z účelu odvolania vyplýva, že právo podať odvolanie neprislúcha každej strane sporu, ale iba tej, v neprospech ktorej rozhodnutie súdu vyznelo a tomu, kto bol rozhodnutím súdu dotknutý na svojich právach. Ak okresný súd vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol a štátu nárok na náhradu trov konania nepriznal, tak rozhodnutie okresného súdu v týchto výrokových častiach nevyznelo v neprospech žalovaného. Žalovanému týmito výrokmi nebola spôsobená žiadna ujma na jeho právach. Krajský súd poukazuje primerane na judikované rozhodnutie Rc 40/1993, rozhodnutie NS SR zo dňa 7.7.1992 sp. zn. 1 Cdo 28/1992, podľa ktorého právnej vety ...,právo na podanie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach".

43. V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalovaného, vo vzťahu k napadnutým výrokom rozsudku okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné zvýrazniť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi odvolateľa, ktoré v sebe zahŕňajú kvalitatívnu, ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si určuje rozsah, ako má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

44. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

45. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

46. K odvolacím dôvodom žalovaného krajský súd poukazuje na vyššie citované ust. § 387 ods. 2 CSP, ktoré je základom rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže krajský súd sa stotožňuje so skutkovými, ako aj právnymi závermi obsiahnutými v rozsudku okresného súdu viažucimi sa k napadnutému výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 140.000 Eur s príslušenstvom a v podrobnostiach na ne odkazuje. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nebolo podľa názoru krajského súdu potrebné, aby podrobné skutočnosti tak skutkového, ako aj právneho záveru, ktoré boli uvedené v odôvodnení rozsudku okresného súdu, boli opätovne uvádzané v dôvodoch tohto rozhodnutia krajského súdu, pretože zákonné ust. § 387 ods. 2 CSP umožňuje, aby sa krajský súd ako súd odvolací v odôvodnení obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktorý postup je v súlade aj s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, podľa ktorého ...,odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania". Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok, potom k požiadavke riadneho odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho je postačujúce odkázať na závery rozsudku okresného súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a len vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného zvýrazniť a doplniť na zdôraznenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia ďalšie dôvody tak, ako to vyplýva zo zákonného ust. § 387 ods. 3 CSP, čo je v zhode aj s judikatúrou Ústavného súdu SR.

47. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalovaného krajský súd uvádza nasledovné.

48. K námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu, vykonaného dokazovania a jeho zhodnotenia odvolací súd konštatuje, že pred okresným súdom bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie

nevyhnutné pre posúdenie sporovej veci, z ktorého vychádzal aj krajský súd za aplikácie ustanovenia § 383 CSP. Zvýrazňuje krajský súd, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následkom hodnotený. Jeho význam spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, z ktorého potom vychádza a aplikuje naň konkrétnu právnu normu, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností súdu v rámci civilného sporového konania, pretože je základným predpokladom pre rozhodnutie súdu vôbec. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia pravdivosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom k ich úspešnosti, obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Dopĺňa odvolací súd, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu, procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jej návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, príp. štádia civilného procesu (sp. zn. IV. ÚS 329/04). K správne postupujúceho okresného súdu poukazuje krajský súd primerane na ďalší záver vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/2004 z 27. októbra 2004, podľa ktorého „...ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces“. Zároveň poukazuje krajský súd i na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04 zo dňa 31. augusta 2004, podľa ktorého „...právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov“. Podľa názoru krajského súdu okresný súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné pre posúdenie dôvodnosti, resp. nedôvodnosti tak uplatneného nároku žalobcu na plnenie ako i obrany žalovaného spočívajúcej v tvrdení zániku tohto nároku spôsobom započítania, a preto pred súdom prvej inštancie nedošlo ani k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, čím nebolo možné vyvodit' ani nedostatočne zistený skutkový stav veci.

49. Krajský súd primárne uvádza, že predmetom žaloby žalobcu zo dňa 13.05.2014 (č.l. 1 - 4 spisu) v spojení s opravou doručenou okresnému súdu dňa 24.06.2014, bol nárok na zaplatenie sumy 140.000 Eur s príslušenstvom, ktorý mal základ v čl. III. zmluvy označenej Zmluva o dielo (ďalej len „zmluva“) uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 11.06.2012 a pozostával z neuhradenej ceny dodaného tovaru vyúčtovaného faktúrou č. 433 splatnej dňa 31.12.2013 v časti 17.500 Eur, 455 splatnej dňa 31.12.2013 v časti 17.500 Eur, 503 splatnej dňa 31.1.2014 v časti 17.500 Eur, 504 splatnej dňa 31.12.2014 v časti 17.500 Eur, 540 splatnej dňa 28.2.2014 v časti 17.500 Eur, 541 splatnej dňa 28.2.2014 v časti 17.500 Eur, 544 splatnej dňa 28.2.2014 v časti 35.000 Eur, nároku na paušálny poplatok vo výške 40 Eur a príslušenstva.

50. V prvom rade krajský súd poukazuje na to, že okresný súd správne postupoval, ak za zistenia prítomnosti medzinárodného prvku v konaní sa zaoberal otázkou, podľa akého právneho poriadku a akých konkrétnych noriem je potrebné právny vzťah posúdiť. V prejednávanej veci bol evidentný medzinárodný prvok, keď účastníkom medzinárodného tvrdeného pomeru je právnická osoba zriadená podľa talianskeho práva. Okresný súd správne určoval rozhodné právo podľa skutkových tvrdení obsiahnutých v žalobe, v doplňujúcich podaniach a vyjadreniach, listinách ako dôkazných prostriedkoch, o ktoré žalobca oprel nárok na peňažné plnenie, a to úhradu ceny dodaného tovaru, vo väzbe na obranu žalovaného vo vzťahu k tomuto uzavretému právnemu vzťahu. Pre určenie záväzkového zmluvného statusu vykonal správnu kvalifikáciu konkrétneho právneho vzťahu založeného zmluvou označenou ako „zmluva o dielo“ a pri overení rozsahu plnenia, ktoré vyplývalo z tejto uzavretej zmluvy na právny poriadok štátu, určený podľa charakteristiky plnenia. Súhlasí krajský súd so záverom súdu prvej inštancie, že právny vzťah založený predmetnou zmluvou, označenou Zmluva o dielo zo dňa 11.06.2012 medzi žalobcom a žalovaným, bolo potrebné posúdiť vzhľadom na preukázaný rozsah vzájomnosti plnenia žalobcu i žalovaného z hľadiska ustanovení Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe

tovaru ako vzťah, predmetom ktorého bola kúpa tovaru v zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru. Rovnako správne pri určovaní rozhodného práva pri posudzovaní platnosti zmluvy za aplikácie čl. 4. ods. 1 písm. a) Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 593/2008 zo dňa 17.06.2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) uzavrel, že rozhodným právom v prejednávacom spore je právny poriadok Talianskej republiky.

51. Podľa ust. § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

52. Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, ako aj výsledkami vykonaného dokazovania pred okresným súdom bolo zrejmé, že nespornou medzi stranami sporu bola skutočnosť uzavretia záväzkovo - právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v zmysle zmluvy označenej Zmluva o dielo zo dňa 11.06.2012 v znení dodatku č. 1 a dodatku č. 2 ako aj, že žalobca na základe predmetnej zmluvy vyúčtoval žalovanému cenu dodaného tovaru faktúrami č. 433 so splatnosťou dňa 31.12.2013, č. 455 so splatnosťou dňa 31.12.2013, č. 503 so splatnosťou dňa 31.01.2014, č. 504 so splatnosťou dňa 31.01.2014, č. 540 so splatnosťou dňa 28.02.2014 a faktúrou č. 541 so splatnosťou dňa 28.02.2014 cenu za dodaný tovar vo výške 17.500 Eur v každej z uvedených faktúr a faktúrou č. 544 so splatnosťou dňa 28.02.2014 sumu 35.000 Eur. Okresný súd správne postupoval, ak si osvojil tieto skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení žalobcu a žalovaného, a na ich základe nárok žalobcu uplatnený podanou žalobou v priznanom rozsahu prvým výrokom napadnutého rozsudku považoval za preukázaný a dôvodný, ktorý nárok čo do základu a výšky žalovaný v podanom odvolaní nespochybnil.

53. Predmetom sporu v konaní pred súdom prvej inštancie ako i v odvolacom konaní, bolo posúdenie obrany žalovaného spočívajúcej v tvrdení zániku pohľadávky žalobcu započítaním s pohľadávkou žalovaného titulom náhrady škody, vzniknutej uplatnením nároku spoločnosti Pars Nova, a.s. na zaplatenie zmluvnej pokuty vyúčtovanej faktúrami č. 1400284814, č. 14002585014 (č.l. 97, 98 spisu) v súvislosti s oneskorenou dodávkou TSI certifikátu a oneskorenou dodávkou tovaru žalobcom vyúčtovanou žalobcovi penalizačnou faktúrou č. 47000007 (č.l. 96 spisu) v spojení s procesným úkonom žalovaného, a to vznesenou kompenzačnou námietkou žalovaného do Zápisnice o pojednávaní zo dňa 18.01.2017 ako i námietka neplatnosti čl. VI. zmluvy, ktorého aplikáciou sa bránil žalobca, pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť.

54. Odvolací súd uvádza, že úspech takejto obrany žalovaného bol závislý na tom, či z dokazovania realizovaného pred súdom prvej inštancie v tomto civilnom sporovom súdnom konaní, podľa procesnej iniciatívy strán bolo možné pri aplikácii ust. § 215 ods. 1 CSP vyvodiť záver o existencii pohľadávky žalovaného spôsobilej na započítanie.

55. Krajský súd vo všeobecnosti k obrane žalovaného uvádza, že započítanie (kompenzácia) je spôsob zániku vzájomne sa kryjúcich pohľadávok dlžníka a veriteľa. Právne účinky (zániku záväzkov nastávajú ku dňu stretnutia vzájomných pohľadávok, ak sú splnené všetky predpoklady pre započítanie. Úprava započítania v talianskom Občianskom zákonníku je obsiahnutá v čl. 1241 - 1252. I z úpravy talianskeho Občianskeho zákonníka vyplýva, že základným predpokladom pre započítanie je: a) vzájomnosť pohľadávok - musí ísť o dva záväzky medzi tými istými subjektmi, kedy veriteľ jednej pohľadávky je zároveň dlžníkom druhej, b) rovnaký druh plnenia - predmetom plnenia oboch pohľadávok musia byť veci rovnakého druhu, ktoré sú rovnako likvidné a vymáhateľné, c) musí ísť o pohľadávky kompenzibilné, ktorých započítanie nie je vylúčené zákonom alebo dohodou.

56. Súd prvej inštancie z titulu obrany žalovaného správne zameral svoje dokazovanie na preukázanie, či na strane žalovaného existovala kompenzibilná pohľadávka voči žalobcovi titulom náhrady škody, pre ktorý záver bolo potrebné vyhodnotiť platnosť dojednania čl. VI. zmluvy vzhľadom na vznesenú obranu žalobcu.

57. Odvolací súd súhlasí s právnym záverom okresného súdu, že obrana žalovaného spočívajúca v započítaní jeho pohľadávky z titulu náhrady škody voči pohľadávke žalobcu nebola preukázaná. Z vykonaného dokazovania vyjadreniami strán sporu, listinnými dôkazmi a jeho zhodnotenia postupom podľa ust. § 191 CSP bolo nevyhnutné konštatovať, že žalovaný nepreukázal existenciu pohľadávky spôsobilej na započítanie.

58. Krajský súd v zhode s okresným súdom vychádzal zo zistenia, že z čl. IV. označenej Zmluvy o dielo uzavretej medzi stranami sporu dňa 11.06.2012 vyplývalo dojednanie, podľa ktorého strany súhlasia podporiť jedna druhú za podmienok back to back (tesne na seba naväzujúci) podľa nasledovných príloh: Dodatok č. 2 všeobecnej zmluve o nákupe č. RKS 0022-720/Va-09/00 SML, Technická špecifikácia

materiálovej revízie č. 4, Príloha č. 2 k RámcovEJ kúpnej zmluve, č. RKS 0022-720-Va-09/-SML R, z čoho bolo zrejmé previazanie predmetnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným s Rámcovou kúpnu zmluvou č. RKS 0022-720-Va-09/00 SML uzatvorenou medzi žalovaným a spoločnosťou Pars Nova a.s., so sídlom Šumperk, IČ: 258 60 038. V čl. VI. zmluvy (úradný preklad zmluvy označenej „Zmluva o dielo“) si strany zmluvy dohodli, že pokuty medzi stranami sa budú riadiť synergickým spôsobom back to back (tesne na seba naväzujúci). Zmluva a dohoda medzi príjemcom a finálnym zákazníkom sa bude riadiť spôsobom back to back aj poskytovateľom. O vyššie uvedenú klauzulu sa bude poskytovateľ opierať len v prípade pravidelnosti platby, ktorú garantuje príjemca. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že spoločnosť Pars Nova a.s. faktúrami č. 1400284814 a č. 1400285014 uplatnila voči žalovanému zmluvnú pokutu vo výške 99.852 Eur, 84.800 Eur za nesplnenie povinnosti predávajúceho riadne a včas dodať tovar kupujúcemu spolu s listom zo dňa 03.06.2014 (č.l. 90 spisu), ktoré pohľadávky spoločnosti Pars Nova a.s. zanikli zápočtom v zmysle jednostranného zápočtu pohľadávok zo dňa 27.03.2014 (č.l. 231 spisu) s pohľadávkami žalovaného, špecifikovanými v predmetnom zápočte. Žalovaný penalizačnou faktúrou č. 47000007 vyúčtoval žalobcovi sumu 196.564 Eur v zmysle dojednania v zmluve z 11.06.2012 pokutu, pričom v texte sprievodného listu o.i. uviedol, že spoločnosť Pars Nova a.s. uplatnila voči žalovanému pokutu za oneskorenú dodávku dohodnutých komponentov pre železničné vagóny a príslušného TSI certifikátu, pričom uvedené omeškanie bolo objektívne spôsobené omeškaním subdodávok spoločnosti COPLASS (č.l. 87 spisu) a zároveň žiadal žalobcu o poskytnutie súčinnosti pri zaplatení zostatku pokuty v zmysle čl. VI. zmluvy.

59. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, čo okresný súd podrobne zdôvodnil v odseku 11. a 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku, omeškanie žalobcu s dodaním TSI certifikátu ako aj omeškanie s dodaním jednotlivých dodávok, v dôsledku čoho bola žalovanému vyúčtovaná finálnym odberateľom - spoločnosťou Pars Nova a.s. zmluvná pokuta, ktorý záväzok zanikol spôsobom jednostranného započítania spoločnosťou Pars Nova a.s. s pohľadávkami žalovaného.

60. Podľa čl. VI. (úradný preklad zmluvy označenej „Zmluva o dielo“) „pokuty medzi stranami sa budú riadiť synergickým spôsobom back to back (tesne na seba naväzujú). Zmluva a dohoda medzi príjemcom a finálnym zákazníkom sa bude riadiť spôsobom back to back aj poskytovateľom. O vyššie uvedenú klauzulu sa bude poskytovateľ opierať len v prípade pravidelnosti platby, ktorú garantuje príjemca“.

61. Za situácie preukázaného porušenia zmluvnej povinnosti žalobcom okresný súd správne pristúpil k vyhodnoteniu jeho obrany spočívajúcej v tvrdení o nenaplnení podmienok čl. VI. zmluvy pre vznik povinnosti nahradiť žalovanému zmluvnú pokutu a námietky žalovaného o neplatnosti tohto zmluvného dojednania pre jeho neurčitost' a nezrozumiteľnosť. Pri posudzovaní (ne)platnosti tohto zmluvného ustanovenia, bolo potrebné vychádzať z interpretačných pravidiel Občianskeho zákonníka Talianskej republiky, a to čl. 1362 až 1371, s dôrazom na prednosť pravidiel subjektívnej interpretácie zmluvných dojednaní v čl. 1362 až 1367 tohto zákona. Súhlasí odvolací súd so záverom okresného súdu, ktorý nezistil nezrozumiteľnosť tohto dojednania a ani jeho rozpor s čl. 1229 ods. 1 talianskeho Občianskeho zákonníka. Čo sa týka argumentácie žalovaného, že obsah slovných spojení vyjadrených v článku VI. zmluvy je neurčitý, bolo potrebné prihliadnúť i na samotným žalovaným uskutočnený výklad tohto zmluvného článku vo vyjadrení k žalobe zo dňa 30.06.2014, odkaz na predmetný článok vo výzve na zaplatenie zmluvnej pokuty na č.l. 87 - 88 spisu adresovanej žalobcovi. Z uvedeného preto okresný súd správne vyvodil, že žalovaný plne rozumel obsahu predmetného dojednania, s ktorým bol i uzročený. V tejto súvislosti len na doplnenie uvádza vo všeobecnosti odvolací súd, že predsa uzatvoreniu zmlúv predchádza zmluvné vyjednávanie, teda proces, v ktorom sa tvorí obsah zmluvy, ktorý končí okamihom, v ktorom dá navrhovateľ (oferent) druhej zmluvnej strane (oblát) najavo, že sa cíti byť viazaný svojim prejavom vôle. Pokiaľ sa strany nedohodnú o všetkých podstatných okolnostiach, poprípade okolnosti síce nepodstatnej, ale takej, ktorá podľa mienky strán alebo jednej z nich má byť predmetom dohody, zmluva nevznikne. Zmluva ako dvojstranný či viacstranný právny úkon však vzniká úplným a bezpodmienečným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy. Keďže návrh na uzavretie zmluvy je právnym úkonom, musí ísť o prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy navrhutej oferentom, a teda k vzniku, k zmene alebo zániku tých práv alebo povinností ako zodpovedajú návrhu na uzavretie zmluvy. V konaní pred súdom prvej inštancie boli predkladané návrhy zmlúv zo strany predkladateľa a oproti tomu stojace návrhy zo strany obláta, ktoré mali premietnuť do konečného výsledku, a to písomne uzavretej zmluvy zo dňa 11.06.2012, označenej „Zmluva o dielo“. V tejto súvislosti sa dodáva, že výklad súkromnoprávných vzťahov, ako aj v danom prípade zmluvy v znení dodatkov označenej „Zmluva o dielo zo dňa 11.06.2012“, je potrebné vyhodnocovať k momentu uskutočnenia tohto úkonu a vôle osôb konajúcich v rámci tohto úkonu, pretože s odstupom času v rámci vyvolaného súdneho súdu, ak by mala byť vzatá do úvahy argumentácia žalovaného v odvolaní, tak by dochádzalo k akceptovaniu snahy vykladať účel a zmysel uzavretých právnych úkonov, a to zmluvy označenej „Zmluva o dielo“ v znení

dodatku k nej už nie v zhode s tým, čo bolo dôvodom, pre ktorý k momentu kreovania došlo k týmto jednotlivým úkonom. Uvedený prístup k výkladu úkonov je vyžadovaný aj tým, keď skutočná vôľa v čase uzatvárania týchto právnych úkonov býva vo vyvolanom súdnom spore „stieraná“ zmenou záujmu a postojov sporovej strany. Zároveň sa zdôrazňuje, že zmluvne založené súkromno-právne vzťahy musia zabezpečovať právnu istotu zmluvným stranám, garanciu, že po stanovenú dobu trvania sa budú rešpektovať vzájomne dohodnuté práva a povinnosti. Nemožno preto čl. VI. zmluvy hodnotiť cez právnu argumentáciu žalovaného o neplatnosti tohto článku, keď žalovaný a žalobca si v rámci uzatvárania zmluvného vzťahu dohodli určitý spôsob, ako budú riešené pokuty, a to vzájomnou synergiou, t.j. „back to back“ za splnenia vymedzenej podmienky, ktorú mal garantovať žalovaný - príjemca, a to pravidelnosť platieb i s odkazom na zmluvu a dohodu finálneho zákazníka. Bolo potrebné pri posudzovaní dojednaní čl. VI. zmluvy brať zreteľ i na okolnosti, ktoré tu boli v čase dojednávania tejto zmluvy, a to previazanosť zmluvy označenej ako „Zmluva o dielo“ s uzavretou rámcovou dohodou o nákupe medzi žalovaným a spoločnosť Pars Nova a.s., čo vyplývalo z článku IV. zmluvy. Na základe týchto zistených okolností okresný súd správne vyjadril, že žalovaným deklarovaná škoda nie je „škodou“ vo význame prípadných nárokov zo zodpovednosti za škodu, ale je plnením vyplývajúcim zo zmluvného dojednaní medzi žalovaným a treťou osobou, a teda nevykazuje znaky škody, ale zmluvného plnenia, ku ktorému autonómne, za splnenia dojednaných podmienok, pristúpil žalobca. V danom prípade sa jednalo o záväzok zo zmluvy a nie zo spôsobenej škody, pričom právnym dôvodom vzniku škody bolo zmluvné dojednanie, keď žalovaný sám nemohol nijako zabrániť vzniku povinnosti zaplatiť pokutu. Žalobca sa zaviazal k povinnosti synergicky pristúpiť k tejto pokute, avšak za splnenia podmienky riadneho plnenia povinnosti zo strany žalovaného ohľadne platenia ceny za dodaný tovar riadne a včas. Pokiaľ táto podmienka, a to riadne plnenie povinností vyplývajúcich zo zmluvy ohľadne platenia ceny za dodaný tovar zo strany žalovaného preukázateľne splnená nebola, potom správne okresný súd započítací prejav zo strany žalovaného voči žalobcovi spočívajúci v zaplatení sankcií - zmluvných pokút žalovaným spoločnosti Pars Nova a.s., neuznal. Žalovaný tak nepreukázal dôvodnosť vznesenej kompenzačnej námietky, t.j. tvrdenie o existencii jeho vzájomnej pohľadávky voči žalobcovi, spočívajúcej v zaplatení sankcií „zmluvných pokút“.

62. Vo vzťahu k odvolacej námietke nesprávneho vyhodnotenia omeškania žalovaného s úhradou faktúr č. 269, 367, 504, krajský súd súhlasí so záverom okresného súdu a v podrobnostiach odkazuje na jeho zdôvodnenie uvedené v odseku 12. odôvodnenia rozsudku. Pri posudzovaní omeškania žalovaného okresný súd správne vychádzal nielen z údajov faktúr, dodacích listov, ale i z ich spárovania s plátbami žalovaného so zohľadnením dojednanej splatnosti v zmysle zmluvy. Ani v tejto časti nebola zhodnotená odvolacia námietka žalovaného ako dôvodná. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že okresný súd nesprávne vyhodnotil žalovaným tvrdené úkony týkajúce sa minimalizovania vzniku údajnej škody, tak odvolací súd uvádza, že bolo potrebné prihliadať komplexne na komunikáciu žalobcu a žalovaného, keď na jednej strane síce žalovaný predložil e-maily, ktorými informoval žalobcu o jeho omeškaní sa s dodávkou a postojom spoločnosti Pars Nova a.s., avšak na strane druhej z listinných dôkazov vyplývalo, že v priebehu trvania zmluvného vzťahu žalovaný ubezpečoval žalobcu o tom, že zmluvné pokuty zo strany konečného odberateľa boli zrušené a o uzatvorení dodatku k zmluve na dodávku ďalšieho tovaru, k realizácii ktorej dodávky však nedošlo.

63. Krajský súd uvádza, že nezistil dôvody pre odchýlenie sa od logických a racionálnych záverov okresného súdu vo veci samej, a tým neboli dané dôvody ani na zmenu ani na zrušenie rozsudku okresného súdu v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 140.000 Eur spolu s príslušenstvom, a to úrokom z omeškania, preto rozhodnutie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 v spojení s ust. § 387 ods. 2 CSP bolo potvrdené. Odvolaním žalovaného výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania osobitne napadnutý nebol, preto ako výrok závislý bol rovnako potvrdený. Krajský súd k svojim zhodnoteniam poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2011 zo dňa 25. apríla 2012, v zmysle ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia okresného súdu a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

64. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Vzhľadom k výsledku tohto odvolacieho konania bolo zrejmé, že žalovaný so svojim odvolaním nebol úspešný, preto žalobcovi ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.